

חטאיו של הקדוש

מועמד לרומן הטוב של השנה ב - Goodreads
ורב־מכר עולמי!

מורשע

ל'ג'י'י' שן

סופרת רבי המכר שכבשו את המקום ה-1# באמזון

ל. גי. שן

מרושע

מאנגלית: מונה גודאר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ל'. ג'יי. שן
מרושע

L. J. Shen
VICIOUS

Copyright © 2016 VICIOUS by L. J. Shen
Published by arrangement with Brower Literary & Management
All Rights Reserved

Hebrew Language Copyright
© 2019 Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.

כל הזכויות שמורות
זכויות בעברית
© תשע"ח 2018 כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ

מהדורה חדשה

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני או אחר כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור בע"מ.

נדפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7831-17-5 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לקארן אוהרה וג'וזפין מקדונל

”אני אוהב אותך כדרך שדברים באפלה אמורים להיאהב,
בחשאי, בין הצללים לבין הנשמה.”

– מאה סונטות אהבה, פבלו נרודה

רשימת השמעה

- "Bad Things" - Machine Gun Kelly X Camila Cabello
- "With or Without You" - U2
- "Unsteady" - X Ambassadors
- "Fell In Love With a Girl" - The White Stripes
- "Baby It's You" - Smith
- "Nightcall" - Kravinsky
- "Last Nite" - The Strokes
- "Teardrop" - Massive Attack
- "Superstar" - Sonic Youth
- "Vienna" - Billy Joel
- "Stop Crying Your Heart Out" - Oasis

בתרבות היפנית נודעת משמעותה של פריחת עץ הדובדבן זה מאות שנים. פריחת הדובדבן מסמלת את שבריריות החיים ותפארתם. זוהי תזכורת ליופיים הכמעט מוחץ של החיים, אך גם לקוצר ימיהם השובר את הלב.

כמו מערכות יחסים.

היו נבונים. הניחו ללבכם להוביל את הדרך. וכאשר אתם מוצאים מי שראוי לכם – לעולם אל תרפו ממנו.

אמיליה

סבתא שלי אמרה לי פעם, שאהבה ושנאה הן אותו רגש שנחוזה
בנסיבות שונות. התשוקה אותה תשוקה. הכאב אותו הכאב. הדבר
המוזר הזה שמבעבע בחזה שלך? אותו הדבר. לא האמנתי לה עד
שפגשתי את בארון ספנסר, והוא הפך לחלום הבלהות שלי.

ואז חלום הבלהות שלי הפך למציאות.

חשבתי שאצליח להימלט ממנו. הייתי אפילו טיפשה מספיק
לחשוב שהוא שכח מקיומי בכלל.

אבל כשהוא חזר, הוא הכה חזק יותר מכפי שאי-פעם חשבתי
שאפשרי.

ובדיוק כמו בדומינו – קרסתי.

עשר שנים קודם לכן

הייתי בתוך האחוזה הזאת רק פעם אחת בעבר, כשהמשפחה שלי
הגיעה לראשונה לטודוס סנטוס. זה היה לפני חודשיים. באותו יום

עמדתי מקובעת במקומי על אותה רצפת עץ בוק קשה שמעולם לא חרקה.

בפעם הראשונה אמא דחקה בי בצלעותי. "את יודעת שזאת הרצפה הכי קשיחה בעולם?" היא שכחה להזכיר שהיא שייכת לאדם בעל הלב הכי קשיח בעולם.

מעולם לא הצלחתי להבין למה אנשים עשירים כל כך, מבזבזים את הכסף על בית מדכא כל כך. עשרה חדרי שינה. שלושה עשר חדרי שירותים. מכוון כושר ביתי וגרם מדרגות דרמתי. אמצעי הנוחות הכי משובחים שכסף יכול לקנות... ולבד ממגרש הטניס והבריכה החצי-אולימפית, הכול היה בשחור.

השחור סירס כל תחושה נעימה שאולי היתה עשויה להיות לך ברגע שנכנסת מבעד לדלתות הפלדה הגדולות. מעצב הפנים ודאי היה ערפד מימי הביניים, אם לשפוט לפי הצבעים הקרים חסרי החיים ונברשות הפלדה הענקיות שהשתלשלו מהתקרה. גם הרצפה היתה כהה כל כך, שנראה כאילו אני מהלכת על פני תהום, שבריר שנייה מלצנוח אל הריק הגדול.

בית בן עשרה חדרים, ובו שלושה אנשים בלבד – שניים מהם נעדרים רוב הזמן – ומשפחת ספנסר החליטה לשכן את המשפחה שלי בדירת המשרתים ליד מוסך החניה. אף שהיתה גדולה יותר מבית העץ השכור שלנו בריצ'מונד, וירג'יניה, עד לאותו רגע זה עדיין הציק לי. לא עוד.

הכול באחווה של ספנסר היה מעוצב כדי לעורר פחד. עשיר ואמיד, ועדיין עני בכל כך הרבה תחומים. אלה לא אנשים שמחים, חשבתי לעצמי.

בהיתי בנעליים שלי – נעלי "ואנס" לכנות ששירכבתי עליהם פרחים צבעוניים כדי להסתיר את העובדה שהן חיקוי – ובלעתי רוק, מרגישה חסרת כל ערך עוד לפני שהוא הקטין אותי. אפילו עוד לפני שהכרתי אותו.

"אני תוהה איפה הוא, אמא לחשה.

עמדנו במסדרון, ואני רעדתי למשמע ההד שחזר מהקירות החשופים. היא רצתה לשאול אם נוכל לקבל את השכר יומיים לפני המועד כדי שנוכל לקנות תרופות לאחותי הצעירה, רוזי. "אני שומעת רעש מהחדר הזה." היא הצביעה על הדלת בצד השני של המבואה המקושטת. "לכי תדפקי עליה. אני אחזור למטבח לחכות."

"אני? למה אני?"

"כי..." היא אמרה ונעצה בי מבט היישר במצפון שלי, "רוזי חולה, והוריו מחוץ לעיר. את בגילו. הוא יקשיב לך." עשיתי כדבריה – לא בשביל אמא, בשביל רוזי – בלי להבין את ההשלכות. הדקות הבאות יעלו לי בכל השנה האחרונה שלי בתיכון, ובגללן אני אקרע מהמשפחה שלי בגיל שמונה-עשרה. וישס* חשב שידעתי את הסוד שלו. לא ידעתי.

הוא חשב שגיליתי על מה הוא התווכח בחדר ההוא באותו יום. לא היה לי שמץ של מושג.

כל מה שאני זוכרת זה ששירכתי את רגלי לעבר המפתן של דלת כהה נוספת, אגרופי מרחף כמה סנטימטרים ממנה, לפני ששמעתי נשימה עמוקה של איש מבוגר.

"אתה מכיר את העסקה, בארון."

גבר. מעשן, קרוב לוודאי.

"אחותי אמרה לי שאתה שוב עושה לה צרות." הגבר בלע את המילים לפני שהרים את קולו וחבט בכפות ידיו על משטח קשיח. "נמאס לי מזה שאתה לא מכבד אותה."

"לך להזדיין." שמעתי קול רגוע של איש צעיר יותר. הוא נשמע... משועשע? "ותזיין גם אותה. רגע, בגלל זה באת לפה, דאריל? גם אתה רוצה לטעום מאחותך? החדשות הטובות הן שהיא פתוחה לעסקים, אם יש לך את הכסף."

* באנגלית vicious משמעו "מרושע", "אכזרי".

"איזוה פה מלוכלך יש לך, חתיכת נקבה." קול של סטירה. "אמא שלך היתה גאה בך."

שתיקה, ואז "תגיד עוד מילה אחת על אמא שלי, ואני אתן לך סיבה אמיתית להשתלת השיניים הזאת שדיברת עליה עם אבא שלי." קולו של הגבר הצעיר נטף ארס, וחשבתי שאולי הוא לא כל כך צעיר כמו שאמא חשבה.

"תתרחק ממני." הזהיר אותו הקול הצעיר. "אני יכול לפרק לך את הפרצוף ברגע זה. למען האמת, אני די מתפתה לעשות את זה. כל הזמן. נמאס לי מהחרא שלך."

"ולמה אתה חושב שיש לך ברירה?" הגבר המבוגר ציחק בקול אפל.

הרגשתי את קולו בעצמותי, כמו רעל שמאכל את השלד שלי. "לא שמעת?" שרק הגבר הצעיר, "אני אוהב להיאבק. אני אוהב את הכאב. אולי מפני שזה ממש מקל עלי להשלים עם העובדה שאני הולך להרוג אותך יום אחד. ואני אעשה את זה, דאריל. יום אחד אני אהרוג אותך."

השתנקתי, המומה מכדי לזוז. שמעתי חבטה קולנית, ואז מישהו מעד ונפל, גורר איתו כמה דברים לרצפה.

עמדתי להימלט משם – לא היה כל ספק שלא הייתי אמורה לשמוע את השיחה הזאת – אבל לא הספקתי. לפני שהבנתי מה קורה, הדלת נפתחה לרווחה, ועמדתי פנים אל פנים מול נער כבן גילי. אני אומרת נער, אבל לא היה בו שום דבר נערי.

האיש המבוגר עמד מאחוריו, מתנשף בחוזקה, כפות ידיו אוחזות את השולחן. ספרים היו מפוזרים לרגליו, והשפה שלו היתה חתוכה ומדממת.

החדר היה ספרייה מלאה בספרים. מדפי עץ אגוז מילאו את הקירות הגבוהים, עמוסי ספרים בכריכה קשה. הרגשתי דקירה בחזי מהדירעה הסמויה שלעולם לא אורשה להיכנס לשם שוב.

"מה לעזאזל?" סינן הנער מבין שיניו. עיניו היו מכווצות כדי חרכים, כאילו רובה מכוון לעברי.

שבע-עשרה? שמונה-עשרה? העובדה שהיינו בני אותו גיל פחות או יותר החמירה איכשהו את המצב עוד יותר. הרכנתי את ראשי. לחיי בערו בחום אדיר שיכול היה להבעיר את כל הבית. "האם צוֹתָ לְנוּ?" הלסת שלו קיפצה בעווית. ניענעתי את ראשי בקדחתנות, "לא." זה היה שקר. תמיד הייתי שקרנית איומה.

"לא שמעתי כלום. אני נשבעת." נחנקתי ממילותי. "אמא שלי עובדת כאן. אני מחפשת אותה." עוד שקר.

מעולם לא הייתי חתול מפוחד. תמיד הייתי אמיצה ממש. אבל באותו רגע לא הרגשתי כל כך אמיצה. אחרי הכול, לא הייתי אמורה להיות שם, בבית שלו, ובפירוש לא הייתי אמורה להקשיב לריב שלהם. הגבר הצעיר התקדם צעד לעברי, ואני פסעתי צעד לאחור. עיניו היו מתות, אבל שפתיו אדומות, מלאות, וחיות עד מאוד. *הבחור הזה עמד לשכור לי את הלב אם רק אתן לו.* הקול בקע ממעמקי ראשי, והמחשבה היממה אותי בחוסר ההיגיון שלה. מעולם לא התאהבתי בעבר, והייתי לחוצה מכדי להבחין אפילו בצבע העיניים או השיער שלו, שלא לדבר על הרגשות שלי כלפי הבחור.

"איך קוראים לך?" הוא שאל. הוא הדיף ריח מתקתק – ניחוח גברי חריף של נער-גבר, זיעה מתוקה, הורמונים חמצמצים וצל קלוש של כביסה נקייה, אחת המטלות הרבות של אמא שלי.

"אמיליה." כיחכחתי בגרוני והושטתי את זרועי לפנים. "חברים שלי קוראים לי מילי. גם אתה יכול לקרוא לי ככה."

ההבעה שלו לא הסגירה אף רגש. "סיימת כאן, לעזאזל, אמיליה." הוא הגה את שמי בהדגשה, לועג למבטא הדרומי שלי, ולא זיכה את ידי המושטת אפילו במבט.

משכתי אותה במהירות, כשהמבוכה רותחת בלחיי שוב. "את במקום הלא נכון, בזמן הלא נכון, לעזאזל איתך. בפעם הבאה שאמצא אותך איפשהו בתוך הבית שלי, תביאי שקית לגופה, כי לא תצאי מפה בחיים." הוא הרעים לעברי, ידו השרירית מרפרפת על כתפי.

עצרתי את הנשימה. המבט שלי נותר אל האיש המבוגר, ועיניו ננעלו בעיני. הוא ניענע את ראשו וחיך בדרך שגרמה לי לרצות להתקפל בתוך עצמי ולהתפוגג. טיפות דם נטפו משפתו אל מגפי העור שלו – שהיו שחורים כמו מעיל העור שלבש. מה הוא עושה כאן בכלל? הוא רק בהה בי, ולא עשה שום צעד לנקות את הדם.

הסתובבתי וברחתי משם. אש בערה בגרוני, איימה לגלוש ממנו החוצה.

מיותר לומר שרוזי היתה צריכה להסתדר בלי התרופות שלה באותו שבוע, ושהורי לא קיבלו את שכרם ולו שנייה לפני המועד. זה היה לפני חודשיים.

היום, כשחציתי את המטבח ועליתי במדרגות, לא היתה לי כל ברירה.

דפקתי על דלת חדר השינה של וישס. החדר שלו היה בקומה השנייה בקצה מסדרון רחב ומעוקל. דלתו ניצבה מול גרם המדרגות מאבן של האחוזה.

מעולם לא התקרבתי לחדר של וישס, והלוואי שזה היה יכול להימשך ככה. למרבה הצער, ספר המתמטיקה שלי נגנב. מישוהו פרץ אל התא שלי, רוקן אותו והשאיר שם זבל. פחיות שתייה ריקות, חומרי ניקוי ועטיפות קונדומים נשפכו החוצה ברגע שפתחתי את דלתו.

רק עוד דרך לא-כל-כך-חכמה אם כי יעילה עבור תלמידי תיכון "אול סיינטס" להזכיר לי שאינני אלא עוזרת זולה פה בסביבה. בשלב הזה הייתי כל כך רגילה לכך שבקושי האדמתי בכלל. כשכל העיניים במסדרון הופנו לעברי, צחקוקים וגיחוכים בקעו מכל גרון בסביבה, זקפתי את סנטרי וצעדתי היישר אל השיעור הבא שלי.

תיכון "אול סיינטס" היה בית ספר מלא חוטאים מפונקים ומיוחסים. בית ספר שבו אם לא התלבשת או התנהגת בדרך מסוימת, לא יכולת להיות שייך. רוזי השתלבה טוב ממני, תודה לאל. אבל עם המבטא הדרומי שלי והסגנון היוצא דופן, והעובדה שאחד הבחורים הכי פופולריים בבית הספר – להלן וישס ספנסר – שנא את עצם קיומי, פשוט לא השתלבתי.

מה שהחמיר עוד את המצב היה שלא רציתי להשתלב. הילדים האלה לא הרשימו אותי. הם לא היו אדיבים או נחמדים או אפילו חכמים במיוחד. לא היתה להם שום תכונה שחיפשתי אצל חברים. אבל נזקקתי נואשות לספר הלימוד שלי אם רציתי להימלט מהמקום הזה אי-פעם.

דפקתי שלוש פעמים על הדלת מעץ המהגוני בחדרו של וישס. מוללתי את אצבעותי בעצבנות וניסיתי לשאוף כמה שיותר חמצן, אבל זה לא עזר להרגיע את הדופק ההולם בי.

בבקשה אל תהיה בחדר...

בבקשה אל תהיה חרא...

בבקשה...

קול רך בקע מהחרך שתחת הדלת, וגופי התכווץ.

צחקוק.

וישס מעולם לא ציחקק. לעזאזל, הוא לא ציחקק אף פעם. אפילו החיוכים שלו היו מעטים ונדירים מאוד. לא, הקול היה בפירוש נשי.

שמעתי אותו לוחש בקולו המחוספס משהו לא מובן שגרם לה להיאנק. אוזני צרבו. חיככתי את ידי בחרדה במכנסי הג'ינס הקצרים שכיסו את ירכי. מכל התרחישים שיכולתי לדמיין, זה בהחלט היה הגרוע ביותר.

הוא.

עם נערה אחרת.

שאותה שנאתי עוד לפני שידעתי מה שמה.

זה לא הגיוני בכלל, אבל זעמתי עד כדי גיחוך.

הוא בבירור היה שם, ואני הייתי נערה שיצאה למשימה.

"וישס?" קראתי בניסיון לייצב את קולי. זקפתי את הגב למרות שהוא לא היה יכול לראות אותי. "זאת מילי, סליחה שאני מפריעה לכם. רק רציתי לשאול את ספר המתמטיקה שלך. שלי הלך לאיבוד, ואני חייבת להתכונן לבחינה שלנו מחר." *חס ושלום שאי-פעם תלמד לבחינה שלנו בעצמך, אמרתי בשקט.*

הוא לא ענה, אבל שמעתי מישהו שואף אוויר בחדות – הנערה – ואז רשרוש של בד וצליל של רוכסן בתנועה. נפתח. לא היה לי ספק. עצמתי את עיני והצמדתי את מצחי אל דלתו הצוננת.

תכריחי את עצמך, תבלעי את הגאווה שלך. זה לא ישנה בעוד כמה שנים. וישס והבדיחות המטומטמות שלו יהיו רק זיכרון רחוק, והעיררה המתנשאת טודוס סנטוס רק חלק מכוסה שכבת אבק של העבר שלי.

ההורים שלי קפצו על ההזדמנות כשג'וזפין ספנסר הציעה להם עבודה. הם גררו אותנו לקצה השני של המדינה, לקליפורניה, מפני ששירותי הבריאות היו טובים יותר ואפילו לא היינו צריכים לשלם שכר דירה. אמא היתה הטבחית/אם הבית של משפחת ספנסר, ואבא היה מעין גנן ואיש תחזוקה. הזוג הקודם שחי בבית עזב, מה שלא מפליא בכלל. אני די בטוחה שגם הורי לא היו נלהבים כל כך מהעבודה. אבל הזדמנות כזאת היתה נדירה – אמא של ג'וזפין ספנסר היתה חברה של דודה שלי מצד סבתא, וככה הם קיבלו את העבודה. תיכננתי לברוח מפה בקרוב, ברגע שאתקבל לקולג' הראשון מחוץ למדינה שאליו נרשמתי, ליתר דיוק. אבל כדי לעשות זאת הייתי צריכה מלגה.

ובשביל מלגה, הייתי צריכה את הציונים הכי טובים שיש. ובשביל הציונים הכי טובים שיש, הייתי צריכה את ספר הלימוד. "וישס". סיננתי את השם המטומטם שלו. ידעתי שהוא שונא את השם האמיתי שלו, ומסיבות שמעבר לתפיסתי לא רציתי להרגיז אותו. "אני אקח את הספר ואעתיק ממש מהר את הנוסחאות שאני צריכה. לא אשאל אותו להרבה זמן, בבקשה." בלעתי את גוש התסכול שהצטבר בגרוני. מספיק גרוע שהחפצים שלי נגנבו, ועכשיו אני גם צריכה לבקש טובה מוישס.

הצחקוקים התגברו. הטון הצורמני הגבוה ניסר באוזני. אצבעותי דיגדגו מהדהף לפתוח את הדלת לרווחה ולהסתער עליו באגרופים. שמעתי את אנקת ההנאה שלו וידעתי שהיא כלל לא קשורה לנערה שאיתו. הוא אהב להתגרות בי. מאז הפגישה הראשונה שלנו

מחוץ לספרייה שלו לפני חודשיים, הוא לא הפסיק להזכיר לי שאני לא מספיק טובה.

לא מספיק טובה לאחווה שלו.

לא מספיק טובה לבית הספר שלו.

לא מספיק טובה לעיידה שלו.

והכי גרוע? זה לא היה רק ביטוי. זאת באמת היתה העיידה שלו. בארון ספנסר הבן – המכונה וישס בגלל ההתנהגות הקרה, חסרת הרחמים שלו – היה היורש של ההון הגדול ביותר שבבעלות משפחתית בקליפורניה. משפחת ספנסר היתה הבעלים של חברה השולטת בקו צינורות נפט, של חצי מהדאונטאון של העיר – כולל הקניון – ושל שלושת המתחמים המשרדיים. לוישס היה די כסף להחזיק את עשרת הדורות הבאים של המשפחה שלו.

אבל לי לא היה.

הורי היו עובדי משק בית. התאמצו עבור כל אגורה שהרוויחו. ולא ציפיתי ממנו שיבין את זה. ילדים בעלי קרנות כספים לא יוכלו להבין לעולם. אבל הנחתי שהוא לפחות יעמיד פנים כמו כולם.

השכלה היתה חשובה לי, וברגע זה הרגשתי שהיא נגזלה ממני.

מפני שילדים עשירים גנבו את הספרים שלי.

מפני שהילד העשיר המסוים הזה לא מוכן אפילו לפתוח את דלת

החדר שלו כדי שאוכל לשאול את ספר הלימוד שלו לכמה רגעים.

”וישס!” התסכול שלי גבר, והטחתי את כף ידי הפרושה כנגד דלתו. מתעלמת מהכאב שחלף במפרק ידי, המשכתי בקול נואש, “בחיך!”

הייתי קרובה להסתובב ולעזוב. למרות שזה אומר שעלי לקחת את

האופניים שלי ולחצות את כל העיר כדי לשאול את הספר מסידני.

סידני היתה החברה היחידה שלי בתיכון, והאדם היחיד שחיבבתי בכיתה.

אבל אז שמעתי את וישס מצחקק וידעתי שהבדיחה מכוונת אלי.

”אני אשמח לראות אותך זוחלת. תתחנני לזה, אז אתן לך את זה,” הוא אמר.

הוא לא דיבר לנערה שהיתה בחדר שלו.
אלא אלי.

איברתי את העשתונות. למרות שידעתי שזאת טעות. שבכך הוא
מנצח.

פתחתי את הדלת והתפרצתי אל תוך החדר, לופתת את הידית בכך
ירי, מפרקי אצבעותי לבנים ובווערים מכאב.

עיני נורו אל מיטת הקינגסייז שלו, ובקושי עצרתי להסתכל על
ציור הקיר היפהפה שמעליה – ארבעה סוסים דוהרים אל האפלה –
או על הריהוט האלגנטי הכהה. המיטה שלו נראתה כמו כס מלכות,
ניצבת באמצע החדר, גדולה וגבוהה ועטויה כיסוי מיטה שחור
מסאטן רך. הוא ישב על קצה המיטה שלו, ובחיקו נערה שלמדה
איתי בשיעור התעמלות. קראו לה ג'ורג'יה, וסביה היו בעלי הכרמים
שבצפון העמק. שערה הבלונדיני הארוך של ג'ורג'יה נח על אחת
מכתפיו הרחבות של וישס, והשיזוף הקריבי שלה היה מושלם כנגד
עורו החיוור.

עיניו הכחולות הכהות – כהות עד שהיו כמעט שחורות – ננעצו
בעיני בעודו מנשק אותה בלהט – לשונו מגיחה מדי פעם – כאילו
שהיא עשויה צמר גפן. הייתי מוכרחה להפנות את מבטי. נלכרתי
במבט שלו, קפואה וחסרת נייע, אז זקרתי גבה כדי להפגין שלא אכפת
לי.

רק שכן היה אכפת לי. מאוד אכפת לי.

היה לי אכפת כל כך, למעשה, שהמשכתי לבהות בהם בלי שום
בושה. בלחיי השקועות כאשר תחב את לשונו עמוק לתוך פיה, במבט
החודר המתקלס שלו שלא הרפה ממני לרגע וקרא לי להגיב. הרגשתי
שגופי הומה בדרך בלתי מוכרת, נשבה בכישופו. ערפל מתוק עוקצני.
תחושה מינית עזה, בלתי רצויה, אך בלתי ניתנת להתעלמות. רציתי
להשתחרר ממנה נואשות, אך לשווא.

אחזתי בידית הדלת התהדקה. בלעתי רוק במבט מושפל אל ידו
בזמן שהוא לפת את מותניה ומעך אותם בשוכבות. מעכתי גם אני את
מותני מבעד לחולצה שלי עם ציור החמניות הצהוב-לבן.

מה, לעזאזל, לא בסדר איתי? לראות אותו מנשק מישהי אחרת היה בלתי נסבל, אבל גם מושך בצורה משונה.
 רצייתי לראות את זה.
 לא רצייתי לראות את זה.
 בכל מקרה, לא יכולתי שלא לראות את זה.
 הודייתי בתבוסה. מיצמצתי והעברתי את מבטי לעבר כובע הבלאק ריידרס שהיה תלוי על משענת הכיסא שלו.
 "ספר הלימוד שלך, וישס. אני צריכה אותו." אמרתי שוב. "אני לא יוצאת מהחדר שלך בלעדיו."
 "לכי תזדייני, הֶלֶפּ," הוא אמר לתוך פיה המצחקק של ג'ורג'יה.
 קוץ ננעץ בלבי. קנאה גדשה את בית החזה שלי. לא יכולתי להתעלם מהתגובה הפיזית שלי. מהכאב. מהבושה. מהתשוקה. שנאתי את וישס. הוא היה חסר לב ומלא שנאה קשה. שמעתי שאמא שלו מתה כשהיה בן תשע, אבל עכשיו הוא היה בן שמונה-עשרה, והיתה לו אמא חורגת חמודה שנתנה לו לעשות מה שהוא רק רצה. ג'וזפין נראתה נהדרת ודואגת.
 לא היתה לו שום סיבה להיות אכזרי כל כך, ועדיין הוא היה כזה כלפי כולם. ובייחוד כלפי.
 "לא." הזעם גאה בי, אבל כלפי חוץ נותרתי אדישה. "ספר לימוד במתמטיקה." אמרתי בשקט, והתייחסתי אליו כאל האידיוט שהוא חשב שאני. "רק תגיד לי איפה הוא. אשאיר אותו ליד הדלת שלך כשאסיים. זאת הדרך הכי קלה להיפטר ממני ולחזור אל ה... פעילות שלך."
 ג'ורג'יה, שהתעסקה ברוכסן שלה, שמלתה הלכנה כבר פתוחה מאחור, רטנה והתרחקה מחוזהו לרגע וגילגלה את עיניה לתקרה.
 אז היא הידקה את שפתיה בעווית של מורת רוח. "באמת, מינדי?" – השם שלי היה לאמיתו של דבר מילי, והיא ידעה את זה – "את לא יכולה למצוא משהו יותר טוב לעשות בזמן שלך? הוא קצת מעל לליגה שלך, את לא חושבת?"

וישס בחן אותי לרגע, וחיוך שחצני מרוח על פניו. הוא כל כך יפה, לעזאזל, למרבה הצער. שיער שחור בוהק בתספורת אופנתית, קצר בצדדים וארוך יותר למעלה. עיניים עמוקות בצבע כחול אינדיגו, נטולות קרקעית, מנצנצות וקשוחות. ממה, לא ידעתי. עור חיוור כל כך שנראה כמו רוח רפאים מפחידה.

בתור ציירת, לא פעם הקדשתי זמן להתפעל ממראהו של וישס. זוויות פניו ומבנה עצמותיו החד, קווי המתאר המוגדרים, הברורים. הוא נועד לעלות על בד הציור. יצירת מופת של הטבע.

גם ג'ורג'יה ידעה את זה. לא מזמן שמעתי אותה מדברת עליו בחדר המלתחות אחרי שיעור התעמלות. החברה שלה אמרה, "איזה בחור יפהפה."

"כן, הוא חמוד, אבל אישיות מגעילה," מיהרה ג'ורג'יה להוסיף. חלף רגע של שתיקה לפני ששתיהן פלטו נחרת צחוק.

"למי אכפת?" סיכמה החברה שלה. "אני עדיין מוכנה לשכב איתו."

הדבר הכי גרוע היה שלא יכולתי להאשים אותן.

הוא היה גם שחקן כדורסל וגם עשיר להחריד – בחור מקובל שמתלבש ומדבר כמו שצריך. הגיבור המושלם של "אול סיינטס". הוא נהג במכונית הנכונה – מרצדס בנץ – והיה אפוף הילה המסתורית של זכר אלפא. תמיד הוא שלט במתרחש סביבו, גם כשהיה שקט לגמרי.

העמדותי פני משועממת, שילבתי את הזרועות על החזה והשענתי את ירכי על משקוף הדלת. הסתכלתי מבעד לחלון שלו בידעה ברורה שדמעות יעלו בעיני אם אביט ישירות בו או בג'ורג'יה.

"בליגה שלו?" תהיתי בלעג, "אני אפילו לא משחקת את המשחק

שלו. אני לא משחקת מלוכלך."

"את תתחילי לשחק ברגע שאדחף אותך מספיק רחוק," אמר וישס

בנימה שטוחה חסרת הומור. הרגשתי כאילו הוא לפת את קרבי, פער אותם ורוקן אותם על רצפת העץ שלו.

מיצמצתי באיטיות בניסיון להיראות אדישה. "ספר?" שאלתי אותו

בפעם המאה.

הוא בטח הסיק שעינה אותי מספיק ליום אחד. הוא הטה את ראשו הצדה לעבר ילקוט שהיה מונח מתחת לשולחן שלו. החלון מעליו השקיף אל דירת המשרתים שבה התגוררתי וסיפק לו נקודת מבט מושלמת היישר לתוך החדר שלי. עד עכשיו תפסתי אותו מסתכל עלי פעמיים דרך החלון, ותמיד תהיתי למה.

למה, למה, למה?

הוא שנא אותי נורא. המבט החודר שלו הבעיר את פני בכל פעם שהסתכל עלי, מה שלא קרה בתכיפות כפי שרציתי. אבל בהיותי רגישה כל כך, לא איפשרתי לעצמי להתעכב על זה.

צעדתי לעבר ילקוט "ג'יבנשי" היוקרתי שהוא לקח לבית הספר בכל יום ופתחתי אותו בנשיפת אוויר, מפשפשת בתוכו ברעש. שמחתי שאני בגבי אליהם, וניסיתי להתעלם מרחשי האנקות והמציצות שלהם. ברגע שידי נגעו בספר המתמטיקה המוכר, קפאתי במקומי. בהיתי בפריחת הרובדבן ששירבטתי על הדש, וזעם חצה את עמוד השרדה שלי, התרוצץ בגופי והידק את אגרופי. דם שעט באוזני, והנשימה שלי הואצה.

הוא פרץ לתא המזוין שלי.

באצבעות רועדות הוצאתי את הספר מהילקוט של וישס. "גנבת את הספר שלי?" הסתובבתי להביט בו, כל שריר בפני מתוח.

זאת היתה הסלמה. הסלמה מתריסה. וישס תמיד התגרה בי, אבל מעולם לא השפיל אותי ככה בעבר. אז הוא זה שגנב את הדברים שלי ומילא את התא שלי בקונדומים ונייר טואלט משומש, לכל הרוחות.

עינינו נפגשו והסתבכו אלה באלה. הוא דחף את ג'ורג'יה מחיקו כאילו היא גור נלהב שהוא גמר לשחק איתו, וקם על רגליו. התקדמתי צעד אחד לפנים. כעת עמדנו כשאפינו כמעט נוגעים זה בזה.

"למה אתה עושה לי את זה?" נשפתי לעברו, וחיפשתי חמלה בפני האבן החלולות שלו.

"כי אני יכול." הוא שלח אלי חיוך מגחך שניסה להסוות את הכאב

בעיניו.

מה אוכל אותך, בארון ספנסר?

"וכי זה כסף?" הוא הוסיף וציחקק בזמן שזרק על ג'ורג'יה את הז'קט שלה. בלי להעיף מבט לעברה הוא סימן לה לעזוב. היא בוודאות לא היתה יותר מאביוזר. אמצעי בדרך למטרה. הוא רק רצה לפגוע בי. והוא הצליח בכך.

לא צריך להיות אכפת לי, למה הוא מתנהג ככה. זה לא משנה בכלל. השורה התחתונה היתה ששנאתי אותו. שנאתי אותו כל כך עד שחשתי בחילה מכך שאהבתי את המראה שלו, גם כשהוא שיחק וגם כשהיה אמיתי. שנאתי את השטחיות שלי, את הטיפשות שלי, את זה שאהבתי את המאבק של הלסת המרובעת הנוקשה שלו בחיוך. שנאתי את זה שאהבתי את הדברים החכמים והשנונים שיצאו לו מהפה כשהוא דיבר בכיתה. שנאתי את זה שהוא היה ציניקן ריאליסטי ואילו אני אידיאליסטית חסרת תקנה, ובכל זאת אהבתי כל מחשבה שהוא הגה בקול. ושנאתי את זה שפעם בשבוע, בכל שבוע, לבי השתולל בחזה מפני שחשדתי שזה עשוי להיות הוא.

שנאתי אותו, והיה ברור שגם הוא שנא אותי בחזרה. שנאתי אותו, אבל שנאתי את ג'ורג'יה יותר כי אותה הוא נישק. בידיעה נחרצת שלא אוכל להילחם בו – הורי הרי עבדו כאן בביתו – נשכתי את הלשון ורצתי לעבר הדלת. הצלחתי להגיע רק עד למפתן, כשכף ידו המיובלת נכרכה סביב המרפק שלי, סובבה אותי במקומי והטילה את גופי לעבר חזה הפלדה שלו. החנקתי אנקה קלה.

"תילחמי בי, הלפ." הוא נחר לתוך פני, נחיריו בוערים כמו חיית פרא. שפתי היו קרובות, כל כך קרובות. עדיין נפוחות מהנשיקות שזה אך נישק, שפתיים אדומות כנגד עורו הבהיר. "פעם אחת בחיים תגני על עצמך, לעזאזל."

התנערתי מהמגע שלו, והצמדתי את ספר המתמטיקה לחזי כאילו הוא המגן שלי. יצאתי בריצה מחדרו ולא עצרתי לנשום עד שהגעתי לדירת המשרתים. פתחתי את הדלת לרווחה, מיהרתי להסתגר בחדר שלי, נעלתי את הדלת וצנחתי על המיטה באנחה כבדה.

לא בכיתי. הוא לא היה ראוי לדמעות שלי. אבל כעסתי, והייתי מוטרדת, וכן, גם קצת שבורה.

במרחק שמעתי מוזיקה בוקעת מהחדר שלו. היא הלכה והתעצמה בעודו מעלה את הווליום עד למקסימום. נדרשו לי כמה שניות לזהות את השיר. "Stop Crying Your Heart Now" של אואזיס.

כמה דקות לאחר מכן שמעתי את הקמארו האוטומטית האדומה של ג'ורג'יה – זאת שווישס כל הזמן צוחק עליה, מי לעזאזל קונה קמארו אוטומטית? – דוהרת בשביל הגישה התלת-נתיבי של האחווה. גם היא נשמעה כועסת.

וישס הוא וישס. וחבל מאוד שהשנאה שלי כלפיו חבויה בתוך קליפה דקה של משהו דמוי אהבה. אבל הבטחתי לעצמי שאפצח אותה ואשחרר את השנאה הטהורה לפני שהוא יגיע אלי. הוא, בי נשבעתי, לעולם לא ישבור אותי.

וישו

עשר שנים קודם לכן

זה תמיד היה אותו חרא, רק סופשבוע אחר, בבית שלי. עשיתי מסיבה ולא טרחתי לצאת מחדר משחקי הווידאו כדי לבלות עם כל הדפוקים שהזמנתי למסיבה.

ידעתי איזה מין כאוס שרר מחוץ לחדר. הבנות הצועקות והמצחקקות בכריכה שבחצר האחורית של הבית. פכפוך המפלים המלאכותיים שזרמו מהקשתות היווניות אל המים והטחת מזרני הגומי המנופחים בעור החשוף, הרטוב. האנחות של הזוגות שהזדיינו בחדרים הסמוכים. הרכילות המרושעת של החבורות שרבצו על כורסאות האהבה והספות למטה.

שמעתי מוזיקה – לימפ ביזקיט – למי לעזאזל היה האומץ לנגן את ביזקיט העלוב במסיבה שלי?

יכולתי לשמוע גם את כל השאר לו רציתי, אבל לא הקשבתי. שרוע על השזלונג שלי מול הטלוויזיה, רגלי מפושקות לרווחה, עישנתי ג'וינט וצפיתי באיזה סרט אנימה פורנו יפני.

מימיני עמד בקבוק בירה, אבל לא נגעתי בו. בחזרה כרעה על ברכיה מתחת למושב שלי, על השטיח, ועיסתה את ירכי, אבל לא נגעתי גם בה. "וישס," היא לחשה ונצמדה עוד אל המפשעה שלי. היא טיפסה באיטיות מעלה והתיישרה עלי ברכיבה.

ברונטית שזופה חסרת שם בשמלת בוא־תזיין־אותי. היא נראתה כמו אליסיה או לוסייה, אולי. היא ניסתה להתקבל לקבוצת המעוררות באביב שעבר. ולא הצליחה. הניחוש שלי היה שהמסיבה הזאת היתה הפעם הראשונה שהיא טעמה את טעם הפופולריות. אם היא תתחבר אלי או לכל אחד אחר בחדר הזה, זה יהיה קיצור הדרך שלה לסטטוס של סלבריטי בבית הספר.

ולו רק מהסיבה הזאת, היא לא עניינה אותי כלל. "חדר המשחקים שלך מגניב. אבל אתה חושב שאנחנו יכולים אולי ללכת למקום שקט יותר?"

איפרתי את קצה הג'וינט שלי, והאפר צנח למאפרה שהיתה מונחת על מסעד הכיסא כמו פתית שלג מלוכלך. הקפצתי את הלסת שלי. "לא."

"אבל אתה מוצא חן בעיני," היא ייבבה. קשקוש. לא מצאתי חן בעיני אף אחד, ומסיבה טובה מאוד. "אני לא בקטע של מערכות יחסים," אמרתי על טייס אוטומטי. "כאילו... דה־ה... אני יודעת את זה, טיפשוך. אבל אין שום דבר רע בליהנות קצת." היא צחקה, צחוק לא מושך שגרם לי לשנוא אותה על הניסיון שלה.

כבוד עצמי היה דבר חשוב מאוד בספר שלי. כיווצתי את מבטי והירהרתי בהצעה שלה. בטח, אני יכול לתת לה למצוץ לי את הזין, אבל ידעתי טוב מכדי להאמין להצגה האדישה שלה. כולן רצו משהו מעבר לזה. "כדאי שתלכי מפה," אמרתי, בפעם הראשונה והאחרונה. לא הייתי אבא שלי. וזאת לא היתה האחריות שלי להזהיר אותה מפני בחורים כמוני.

היא עשתה פרצוף, כרכה את זרועותיה מאחורי צווארי וטיפסה במעלה ירכי. המחשוף הגדול שלה נלחץ אל חזי ועיניה בערו בנחישות. "אני לא עוזבת את המקום הזה בלי אחד מההוטהולס". הרמתי גבה אחת ונשפתי עשן דרך האף, עיני מעורפלות בשעמום. "אז כדאי שתנסי את טרנט או את דין, כי אני לא מתכוון לזייך אותך הלילה, מותק."

אליסיה-לוסיה הלכה לאחור אחרי שסוף-סוף קלטה את הרמז. היא טופפה לעבר הבר בחיוך מזויף, שהלך ונמחה עם כל צעד שעשתה על העקבים הגבוהים האלה, ואירגנה לעצמה קוקטייל מזורגג בלי להסתכל איזה ליקר היא מוזגת אל הכוס הגבוהה. עיניה ברקו בזמן שסרקה את החדר וניסתה להחליט איזה מהחברים שלי – היינו ארבעה הוטהולס מתיכון "אול סיינטס" – מוכן להיות הכרטיס שלה לפופולריות.

טרנט היה שרוע על הספה לימיני, יושב-שוכב למחצה בזמן שאיזו חתיכה מזדמנת עבדה על הזין שלו. היא רכבה עליו כשהחולצה שלה מופשלת אל מותניה, והשדיים החשופים שלה מרקדים באופן כמעט קומי. הוא קירב את בקבוק הבירה אל פיו והתעסק בעיפות בטלפון שלו. דין וג'יימי ישבו על הספה בצד השני והתווכחו על משחק הפוטבול של השבוע הבא. אף אחד מהם לא נגע בבנות שהזמנו לחדר. ג'יימי, כך הבנתי, היה אובססיבי לגבי המורה שלנו לאנגלית, מיס גרין. לא אהבתי את ההתאהבות החדשה הדפוקה שלו, אבל לא התכוונתי להגיד לו מילה על זה. ודין? לא היה לי מושג מה הבעיה שלו. למה הוא לא פשוט תפס איזה תחת ונכנס לפעולה כמו שעשה בדרך כלל.

"דין, אחי, איפה הכוסית שלך להערב?" טרנט הידהד את מחשבותי. הוא העביר את אגודלו על גלגל האיפוד שלו וגלש בפלייליסט שלו, מביט בחוסר עניין נואש בכחורה שמצצה לו. לפני שדין הספיק לענות לו, טרנט דחף מעט את הבחורה מעליו וליטף את ראשה בעדינות כשהיא מעדה על הספה, פיה עדיין פתוח, חצי בהנאה חצי בהלם.

"סליחה, זה לא קורה לי הלילה. זה הגבס." הוא הצביע בבקבוק הבירה על הקרסול השבור שלו וחיך בהתנצלות לחברה שלו לזיון. מבין ארבעתנו, טרנט היה הכי נחמד.

זה אומר כל מה שצריך לדעת על ההוטהולס. האירוניה היתה שלטרנט היו הכי הרבה סיבות להיות זדוני. הוא היה דפוק, והוא ידע את זה. לא היה שום סיכוי שהוא יתקבל לקולג' בלי הפוטבול. הציונים שלו היו פשוט מזעזעים, ולהוריו לא היה כסף לשלם עבור שכר הדירה שלהם, שלא לדבר על ההשכלה הגבוהה שלו. משמעות הפציעה שלו היתה שהוא יישאר בדרום קליפורניה וישיג איזו עבודה משרדית אם יהיה לו מזל, ויחזור לשרוף עם שאר ילדי השכונה שלו אחרי שבילה ארבע שנים איתנו, הילדים העשירים של טודוס סנטוס.

"אני בסדר, אחי." החיוך של דין היה קליל, אבל הנקישה הבלתי פוסקת של רגלו לא היתה כזאת. "האמת, אני לא רוצה ששום דבר יסיח את דעתי. אתה מקשיב?" הוא חיך בעצבנות והזדקף במקומו. רק אז הדלת נפתחה מאחורי. יהיה מי שיהיה זה שנכנס, הוא לא טרח לדפוק. כולם ידעו שהחדר הזה הוא מחוץ לגבול, הספייס של המסיבה הפרטית של ההוטהולס. החוקים היו ידועים. אלא אם הזמינו אותך, לא נכנסת לחדר.

כל הבנות בחדר בהו בכיוון הדלת, אבל אני המשכתי לעשן מריחואנה ולייחל שאליסיה־לוסיה תעוף כבר מהבר. הייתי זקוק לבירה קרה ולא התחשק לי לדבר איתה שוב.

"וואו, היי." דין נופף לעבר האדם שעמד בדלת, ואני נשבע שכל הגוף המטומטם שלו חיך.

ג'ימי הניד בראשו לשלום קצר והתאבן בכיסאו. הוא שלח לעברי מבט שהייתי מסטול מכדי לפענח אותו. טרנט הסתובב על הכיסא שלו ונחר גם הוא ברכת שלום.

"מי שזה לא יהיה בדלת, כדאי מאוד שיש לו פיצה ביד ופוס מזהב אם הוא רוצה להישאר פה." הידקתי את שפתי, וסוף־סוף העפתי מבט מעבר לכתפי.

"היי לכולם."

לשמע קולה, משהו מוזר התרחש לי בחזה. אמיליה, הבת של העוזרת. למה היא פה? היא בחיים לא יצאה מהדירה כשעשיתי את המסיבות שלי. והיא גם לא הסתכלה לכיווני מאז שברחה מהחדר שלי עם ספר המתמטיקה בשבוע שעבר. "מי נתן לך רשות לבוא לפה, הלפ?" ינקתי מהג'וינט שלי, שאפתי לריאות והפרחתי לאוויר ענן של עשן מעופש מתקתק. ואז סובבתי את כיסאי כדי להיישיר אליה מבט.

עיניה התכולות החליקו על פני בקצרה לפני שנחתו על מישהו אחר מאחורי. שפתיה נמתחו בחיוך ביישני למראהו. הרעש הצורם של המסיבה נמוג, וראיתי רק את פניה.

"היי, דין." היא השפילה את מבטה לנעלי הוואנס שלה.

שער הקרמל הארוך שלה היה אסוף בצמה שהשתלשלה מעל כתפה. היא לבשה מכנסי ג'ינס בגזרת בוויפרנד וחולצה עם הדפס של דריה, שבכוונה לא תאמה למעיל הצמר הכתום. הסטייל שלה היה נערי ומזעזע, ועל גב כף ידה עדיין היתה מצוירת פריחת הדובדבן שהיא ציירה בשיעור ספרות, אז למה לעזאזל היא לוחטת כמו אש? לא משנה, בכל מקרה שנאתי אותה. אם כי המסירות הגלויה שלה לניסיון שלא להיראות סקסית לצד היותה סקסית בטירוף, תמיד העמידה לי אותו כמו אבן.

העברתי את מבטי ממנה אל דין. הוא חייך אליה, חיוך מגושם שהתחנן בפני שאשכור לו את השיניים.

מה. לעזאזל. קורה. פה?

"אתם מזדיינים שניכם?" ג'יימי הוציא את המסטיק מהפה ושאל את השאלה שבחיים לא הייתי שואל, כשהוא מסיט את שער הגולש הבלונדיני שלו באגרופו. זה לא הזיז לו כהוא זה, אבל הוא ידע שזה מעניין אותי.

"אלוהים, בן אדם." דין קם מהספה וסטר לעורפו של ג'יימי. פתאום הוא התנהג כמו איזה בחור מהוגן.

הכרתי אותו טוב מכדי לא לזהות שהוא לא כזה. הוא זיין כל

כך הרבה בנות בדיוק על הספה הזאת שהרגע ישב עליה, שהדנ"א שלו מוטבע בה למעשה. לא היינו בחורים טובים. לא היינו מסוג הבחורים של חבר וחברה, ואלוהים יודע מה זה אומר. לעזאזל, אפילו לא ניסינו להסתיר את זה. וחוץ מג'יימי, שדיבר כמו משוגע וזמם להתחיל עם מיס גרין – לא היינו בעניין של קשר מונוגמי.

זה – ורק זה – עורר בי סלידה מוחלטת מכל הרעיון של דין והלפ. היו לי מספיק בעיות להתמודד איתן. לא רציתי להיות שם כשהלב שלה יישבר, בבית שלי. ויתנפץ על הרצפה שלי. חוץ מזה, עד כמה שלא חיבבתי את הלפ, היא לא נועדה לזה שנהרוס אותה. היא היתה רק נערת כפר מוויורג'נה עם חיוך ענקי ומבטא מעצבן. כל כך פשוטה וצנועה, לעזאזל. כאילו, הבחורה אפילו חייכה אלי כשתפסה אותי צופה בחדר השינה שלה כמו איזה סוטה.

עד כמה בן אדם יכול להיות מטומטם?

זאת לא אשמתה ששנאתי אותה על זה שהיא צותתה לי ולדאריל לפני כמה שבועות. על זה שהיא נראתה ונשמעה בדיוק כמו האמא לחורגת שלי, ג'ו.

"אני שמח שהצלחת להגיע. אני מצטער שהיית צריכה לבוא לפה. לא שמת לי לב שאני מאחר. זה לא מקום לליידי," דין התלוצץ, לקח את הז'קט שלו מהמסעד של אחת מכורסאות העור השחורות ודילג לעבר הדלת.

הוא כרך את זרועו סביב כתפה, והעפעף השמאלי שלי קיפץ. הוא הסיט אל מאחורי האוזן קווצת שיער שגלשה מהצמח שלה, והלסת שלי נקשה.

"אני מקווה שאת רעבה. אני מכיר מסעדת פירות ים ממש טובה ליד המרינה."

היא חייכה. "בטח, אני אשמח."

הוא צחק, והנחיריים שלו התנפחו.

ואז הם הלכו.

הם הלכו, לעזאזל.

תקעתי את הג'וינט בזווית פי והסתובבתי בחזרה אל הטלוויזיה. כל החרד השתתק. כל העיניים היו מכוונות אלי בציפייה להנחות. למה, לעזאזל, כולם כל כך מוטרדים?

"הי, את", הצבעתי על הבחורה שטרנט זרק באמצע הזיון. היא סידרה את שערה מול המראה ליד קונסולות המשחקים שלי. טפחתי על חיקי פעמיים. "בואי הנה, ותביאי את החברה שלך." הסתכלתי על השנייה, הבחורה שדחיתי רק לפני כמה רגעים. מזל שהיא החליטה להישאר בסביבה.

עם בחורה מצחקקת על כל רגל שאפתי מהג'וינט שלי, משכתי את השיער של הבחורה הראשונה כך שתימצא מולי והצמדתי את שפתי אל שפתיה. נשפתי את העשן לתוך פיה. היא שאפה את כולו בהתרגשות משתנקת.

"תעבירי את זה הלאה." חיככתי את קצה אפי על קצה אפה, עיני כבדות. היא חייכה בפה סגור ונישקה את חברתה שישבה בחיקי, מניחה לעשן לחלחל לתוך פיה.

טרנט וג'יימי הסתכלו עלי בלי הפסק.

"הם בטח סתם מזדיינים," הציע טרנט והעביר יד על ראשו המגולח. "לא שמעתי על הקטע הזה שלהם עד הלילה, ודין יודע לשמור סוד כמו שאני יודע לשמור את המכנסיים שלי סגורים במסיבה באחוזת פלייבוי."

"כן." ג'יימי הצטרף, "זה דין, אחי. בחיים לא היתה לו חברה רצינית. בחיים לא היה לו שום דבר רציני." הוא קם ולבש את ז'קט הבייסבול הכחול שלו. "טוב, אני צריך ללכת."

בטח. כדי להעמיד פנים שאני איזה לוזר באיזה אתר היכרויות ולבלות את הלילה בסימוסים מיניים עם מיס גריין. אני נשבע שאם לא הייתי רואה את הזין שלו במלתחות, הייתי חושב שלג'יימי בכלל יש כוס.

"אבל אני אומר לך," הוא הוסיף, "אל תנתח את זה יותר מדי. אין שום סיכוי בעולם שדין הולך להתמסד. הוא עובר לנו יורק לקולג'.

ואתה נשאר פה איתה. היא לא התקבלה לשום מקום, נכון?"

נכון.

ונוסף על כך, הלפ גם לא קיבלה מלגה. ידעתי את זה כי חלקנו את אותה תיבת דואר, וחיטטתי במעטפות שלה כדי לראות לאן מועדות עכשיו פניה של אמיליה לה בלאנק הקטנה. עד כה נראה שהיא לא עמדה ללכת לשום מקום, למרבה אכזבתה.

אני עמדתי ללמוד באיזה קולג' מזוין בלוס אנג'לס במרחק כמה שעות מפה, והיא עמדה להישאר כאן. אני אחזור לפה פעם בשבועיים, והיא עדיין תהיה פה. ותגיש לי אוכל.

תשרת אותי.

תקנא בי.

היא תישאר קטנה וחסרת חשיבות, חסרת השכלה ונטולת הזדמנויות. ומעל לכול – שלי.

"זה ממש לא מזיז לי." צחקתי, תפסתי את הישבנים של שתי הבחורות, לפתי את הבשר הרך וקירבתי אותן זו לזו.

"תלקקו את הציצים אחת לשנייה, בשבילי." הטון שלי היה ניטרלי. הן עשו מה שאמרתי. היה קל כל כך לגרום להן לעשות את זה, וזה דיכא אותי לגמרי.

"אז איפה היינו?" שאלתי את הידידות שלי.

הבנות והלשונות שלהן יצאו למלחמה. הן התחננו לתשומת הלב שלי כמו שני כלבים שנלחמים על חייהם בקרב מחתרתי. הן לא עשו לי כלום, וכמובן תיעבתי אותן על כך.

"בהכחשה עמוקה, מסתבר. אלוהים." ג'יימי ניענע בראשו והלך לעבר הדלת. הוא קרס על כתפו של טרנט בדרכו החוצה. "תוודא שהבנות לא יעשו שום דבר טיפשי."

"אתה מתכוון כמוהו?" טרנט הניף את האגודל שלו לעברי.

מיקדתי את מבטי לעברו, אבל זה לא הזיז לו. הוא היה ילד רחוב. שום דבר לא הפחיד אותו, ובטח לא התחת הלבן והעשיר שלי.

זעם גאה בי. הוא עמד לעלות על גדותיו.

הם בטוחים כל כך שהם מכירים אותי. בטוחים כל כך שאני רוצה את אמיליה לה בלאנק.

"לעזאזל עם זה. אני הולך לבריכה." קמתי פתאום, והבנות נפלו על מסעדי הכורסה בחבטה רכה.

אחת מהן ייבבה במחאה, והשנייה צווחה. "מה לעזאזל!?"
 "היי לא טוב." הצעתי להן חצי הסבר מזורגג.

"זה קורה." הבחורה שהזדיינה עם טרנט לפני שנייה חייכה אלי בהבנה.

התחשק לי לקרוע להן את הצורה כמעט כמו שהתחשק לי לדפוק את דאריל. הזמינות שלהן עוררה בי בחילה.

"אתה הולך להתקשר אלי?" אליסיה-לוסיה משכה בחולצה שלי בתקווה.

בחנתי אותה באיטיות. היא נראתה טוב, אבל לא טוב כמו שהיא חשבה. אם כי היא להוטה לרצות, אז קרוב לוודאי היא לא הזיון הכי גרוע בעולם.

הזהרתי אותה.

היא סירבה להקשיב לי.

ואני לא הייתי בחור טוב.

"תשאירי את המספר שלך בטלפון של טרנט." ואז הסתובבתי

ויצאתי.

במסדרון אנשים פינו לי מקום לעבור ונדבקו בגבם אל הקיר, מחייכים לעברי ומרימים את כוסות הפלסטיק האדומות שלהם, מתרפסים כאילו אני האפיפּיור המזוין. ובשבילם באמת הייתי. זאת היתה הממלכה שלי. אנשים אהבו את סוג הרשע שלי. זה היה הקטע של קליפורניה, וזאת הסיבה שלעולם לא אעזוב. אהבתי את כל מה שאנשים אחרים שנאו בה. את השקרנים, את מעמירי הפנים, את המסכות, את הפלסטיק. אהבתי את זה שלאנשים אכפת מה יש לך בכיס ולא מה יש לך בחוזה המזוין שלך. אהבתי את הדרך שבה הם התרשמו ממכוניות יוקרה וחוכמה זולה. לעזאזל, אפילו אהבתי את רעידות האדמה ואת השייקים המזוינים מירקות.

האנשים האלה ששנאתי היו הבית שלי. המקום הזה – מגרש

המשחקים.

רחשים עלו מכל עבר במסדרון. בדרך כלל לא טרחתי לזכות את האנשים האלה בנוכחותי, אבל כשעשיתי את זה, הם ידעו למה. משהו עמד להתרחש פה הלילה. והתרגשות מילאה את האוויר. "Fell in Love With a Girl" של הווייט סטרייפס התנגן בחוזקה, מהדהד מהקירות.

לא יצרתי קשר עין עם אף אחד. רק בהיתי לפנים בזמן שחציתי את המקום עד שהגעתי לחדר המזווה שמתחת למטבח. המקום היה שקט ואפל, כמוני. נשענתי בגבי על הדלת, עצמתי עיניים בחוזקה ושאפתי עמוקות מהאוויר הטחוב.

אלוהים, החרא הזה שדין הביא ממש חזק. סתם שיקרתי כשאמרתי שהחומר גרוע.

טרקתי את דלת המזווה על כל העולם. על דאריל ריילר, על ג'וזפין, ואפילו על אנשים שהיו רק חצי נבלות, כמו אמיליה ואבא שלי. אצבעותי ריפרפו על פני כלי הנשק התלויים על הקיר שצברתי עם השנים. נגעתי במוט הברזל, בפגיון, באלת הבייסבול ובשוט העור שלי. עלה ברעתי שיום אחד, בתקווה שבקרוב, אוכל לוותר על האוסף הזה שמעולם לא השתמשתי בו, אבל היה בבעלותי כיוון שהוא גרם לי להרגיש בטוח יותר. ובעיקר, כיוון שהוא הבטיח שדאריל לא יתעסק איתי יותר.

חיפשתי קרב פיזי שנבנה בהדרגה. חיפשתי כאב נפיץ שיגיע משום מקום. בקיצור, חיפשתי צרות.

כשעליתי בחזרה למעלה אל הבריכה שתחת כיפת השמים, וידי ריקות, עמדתי על הקצה. אור הירח האיר את השתקפותי כנגד המים הצלולים. הבריכה היתה מלאה אנשים בבגדי ים של מעצבים. עיני סרקו את המקום בחיפוש אחר דין. הוא הבחור שרציתי להילחם בו. כדי לשבור את הפרצוף הזוחח הזה שלו. אבל ידעתי שהוא יצא עם הלפ, וחוץ מזה החוקים היו ברורים. אפילו אני לא יכולתי לכופף אותם. ברגע שאצא לשם בשרוולים מופשלים, אזמין את כל מי שרוצה להילחם בי לצעוד לפנים. אבל לא יכולתי לבקש זאת מאף אחד באופן ספציפי. הם צריכים להתנדב.

זה היה המשחק המסוכן ששיחקנו בו בתיכון כדי לשרוף את הזמן:
התרסה.

התרסה היתה הוגנת.

התרסה היתה ברוטאלית.

ובעיקר, התרסה הקהתה את הכאב וסיפקה הסבר רציני יותר לעור
המקולקל שלי.

לא הופתעתי כששמעתי את החבטה של טרנט מאחורי. הוא ידע
עד כמה אני דפוק ורצה להציל את הלילה.

"תגידי לדין לזרוק את התחת שלה או שאני אעשה את זה." הוא
אמר מאחורי גבי.

ניענעתי את ראשי בנחרה. "הוא יכול לעשות מה שבא לו, לכל
הרוחות. אם הוא רוצה לזייין את הכפרייה הזאת, זאת ההלוויה שלו."
"וישס", הזהיר טרנט.

הסתובבתי ובחנתי אותו. גון המוקה של עורו בהק באור הירח
המלא, ושנאתי אותו על היכולת שלו ליהנות מהמין השני בכזאת
קלילות. כבר נמאס לי לזייין בחורות סתם ככה. ועוד לא הייתי בן
שמונה-עשרה.

"החרא הזה עם הבחורה הזאת הולך לגרור את כולם לאברון." הוא
פשט את החולצה שלו וחשף את פלג הגוף העליון הענק, המסותת
שלו. חתיכת בריון הוא היה.

כמו תמיד, השארתי את החולצה שלי עלי. אנשים הסתכלו עלינו
בלהיטות, אבל מעולם לא התייחסתי לדפוקים האלה. הם ניסו למלא
את הקיום חסר המשמעות שלהם במשהו לדבר עליו. ואני פשוט
שמחתי מאוד לתת להם את זה.

הסגתי את אגרופי לאחור והייתי את ראשי הצדה. "או, אכפת לך
ממני, זה כל כך מרגש אותי, טי-רקס." לפתי את הצד השמאלי של
החולצה השחורה שלי מעל הלב ולעגתי לו בחיוך מזויף.

ג'ורג'יה והצוות חלול-הראש שלה הסתכלו עלינו בעיניים
חודרות, בציפייה שהמפלצת שבי תחבוט באחד החברים הכי טובים
שלי. חלפתי על פני טרנט, כתפי מרפרפת על כתפו, וגררתי את

רגלי אל מגרש הטניס שבו נאבקנו במרבית סופי השבוע. הוא היה גדול, מבודד ומרווח דיו שהקהל יתפוס מקום בצד אחד של הזירה המאולתרת שלנו.

"תן לי את הכי גרוע שלך, רקסרוט," נהמתי בניסיון להרגיע את עצמי. ניסיתי להזכיר לעצמי שטרנט וג'יימי צדקו, שלדין והלפ יש סתם איזה קטע קצר. הוא הלך לזרוק אותה – בתקווה שעם בתוליה ללא פגע – פגועה וכועסת ומחפשת ריבאונד. היא תהיה שברירית, חסרת ביטחון ובעלת דחף לנקמה.

ואז בדיוק אני אבוא להכות.

אז עמדתי להראות לה שהיא לא יותר מרכוש שלי.

"קדימה, טי, תזיז את התחת הפצוע שלך אל מגרש הטניס. רק

תנסה לא לדמם כל הדרך על הדשא שלי אחרי שנגמור."

אמיליה

היום

"תסתכל לאן אתה הולך, שמוק!" צעקתי בזמן שחיכיתי מחוץ לבניין המשרדים האופנתי באפר איסט סייד.

כתם הבוץ שבשמלת המלחים בעלת המותן הגבוה, זאת עם פרצופי הסמיילי הקטנטנים, הלך והתפשט במהירות. הצמדתי את הטלפון הנייד שלי בין הכתף לאוזן והחנקתי צעקה מתוסכלת. הייתי רטובה משלולית שדרכתי בה, רעבה ועייפה, ונואשת לכך שהאור ברמזור להולכי רגל יהפוך לירוק. נוסף על הכול, כבר איחרתי למשמרת שלי ב"מקויס".

שאגת הצופרים בפקק התנועה של שישי בערב מילאה את אוזני. חציית כביש שלא במעבר חצייה בניו יורק היתה בעייתית כי גם הנהגים פה היו מניו יורק, אז לא היה אכפת להם לדרוס אותך אם זה יגיע לכך. או להרטיב את הבגדים שלך, לצורך העניין.

"מה לעזאזל, מילי?" רוזי השתעלה לי באוזן מעבר לקו. היא נשמעה כמו כלב חולה אסתמה. אחותי לא יצאה מהמיטה כל היום.

הייתי מקנאת בה אלמלא ידעתי את הסיבה לכך. "נהג מונית הרגע התזו עלי בכוונה," הסברתי לה. "טוב, תירגעו," היא סיננה בדרכה המיוחדת, ושמעתי אותה מסתובבת במיטה ברטינה. "תגיד לי שוב מה הם אמרו." האור התחלף לירוק. ממלכת החיות שהיו המדרכות של ניו יורק כמעט דרסה אותי בזמן שמיהרנו לחצות את הרחוב, מכופפים את ראשינו מתחת לפיגומים שמעלינו. כפות רגלי זעקו בכאב בעקבים הגבוהים בזמן שחלפתי על פני דוכני מזון וגברים במעילי כפתורים, מתפללת שאגיע לשם לפני שארוחת הצוות במטבח תיגמר, ואחמיץ את ההזדמנות שלי לאכול משהו.

"הם אמרו שלמרות שהם שמחים שאני מתעניינת בתעשיית הפרסום, משלמים לי כדי להכין קפה ולתייק מסמכים, לא כדי להציע הצעות בפגישות קריאייטיב ולחלוק רעיונות עם צוות המעצבים בארוחת צהריים. הם אמרו שיש לי יותר מדי כישורים מכדי להיות עוזרת אישית, אבל שאין להם שום משרות למתמחה באמנות שעליהם לאייש. הם גם מנסים 'לעשות צמצומים ולהיפטר מהשומן' כדי להישאר יעילים כלכלית. אז נראה שאני מה שאני – שומן." לא יכולתי שלא לשחרר צחוק מריר, שכן מעולם לא הייתי רזה יותר – ולא מתוך בחירה. "אז הם פיטרו אותי."

נשפתי אוויר ויצרתי עננה לבנה. החורף בניו יורק היה קר כל כך, שהצטערתי שאינך יכול להגיע לעבודה בשמיכת הצמר שהתעטפת בה אתמול בלילה. היינו צריכות לעבור חזרה דרומה. זה עדיין יהיה רחוק מספיק מקליפורניה. שלא לדבר על שכר הדירה הזול הרבה יותר.

"אז נשארה לך רק העבודה שלך ב'מקויס'?" עכשיו היה תורה של רוזי להיאנח, והריאות שלה השמיעו רחש מצחיק. דאגה נשמעה בקולה.

לא יכולתי להאשים אותה. תמכתי בשתינו עכשיו. לא הרווחתי הרבה בתור עוזרת אישית, אבל לעזאזל, הייתי זקוקה לשתי עבודות. עם התרופות של רוזי, גם ככה לא הצלחנו לגמור את החודש.

"אל תדאגי." אמרתי בעודי מזדרזת לאורך הרחוב השוקק. "זאת ניו יורק. יש פה הזדמנויות עבודה בכל חור. כאן את באמת לא יודעת מאיפה העבודה שלך תצוץ. בקלות אוכל למצוא משהו אחר." ממש. "תקשיבי, אני חייבת לנתק אם אני לא רוצה להפסיד גם את עבודת הערב שלי. גם ככה אני מאחרת בשלוש דקות. אוהבת אותך. ביי."

ניתקתי את השיחה ועצרתי לפני מעבר חצייה נוסף, מעבירה משקל מרגל לרגל. לפני היתה שורה צפופה של אנשים שחיכו לחצות את הרחוב. לא יכולתי להפסיד את העבודה שלי ב"מקויס", הבר במידטאון שבו עבדתי. לא יכולתי להרשות שזה יקרה. הסתכלתי לצדדים, והמבט שלי התמקד על סמטה ארוכה אפלה, כלואה בין שני בניינים ענקיים. קיצור דרך. זה לא שווה את זה, אמר קול קטן בתוכי.

אני מאחרת לעבודת הערב שלי.

והרגע פוטרתי מעבודת הבוקר שלי.

ורוזי שוב חולה.

וצריך לשלם שכר דירה.

לעזאזל עם זה, אני אהיה זריזה.

רצתי במהירות. עמוד השדרה שלי הידהד בכל פעם שעקבי הגבוהים נגעו במדרכה. הרוח הקרה צלפה בלחיי, עוקצת כמו צליפת שוט. רצתי כל כך מהר שנדרשו לי כמה שניות להבין שמישהו מושך אותי לאחור מהתיק שהיה תלוי על כתפי. נפלתי ישר על התחת. הרצפה היתה רטובה וקרה, ואני נחתי על עצם הזנב.

לא היה אכפת לי. לא היה לי זמן אפילו להיות בהלם או לכעוס. אחזתי את התיק שלי, קירבתי אותו לחזה והרמתי מבט אל התוקף. הוא היה רק ילד. נער, ליתר דיוק, עם פנים מנוקדות בחצ'קונים בולטים. גבוה ורזה, ומן הסתם רעב כמוני. אבל זה היה התיק שלי. החפצים שלי. ניו יורק היתה ג'ונגל מבטון. וידעתי שלפעמים כדי לשרוד, עלייך להיות אכזרית. יותר אכזרית מאלה שאכזריים כלפייך.

תחבתי את היד לתוך התיק בחיפוש אחר ספריי הפלפל. תיכננתי רק לאיים עליו – הוא צריך ללמוד לקח. אבל הילד משך שוב את התיק שלי, אז שוב משכתי אותו בחזרה קרוב אל גופי. מצאתי את המכל הקריר של הגז והוצאתי אותו, מכוונת אותו היישר מול עיניו.

“לך אחורה או שאתה הולך להתעוור,” הזהרתי אותו בקול רועד. “אני אומרת שזה לא שווה את זה, אבל זאת החלטה שלך.” הוא הניף את זרועו לעברי, אז לחצתי על הידית. הוא עיקם בפראות את מפרק כף היד שלי. הספריי החטיא אותו בכמה סנטימטרים בלבד. הוא עיקם את ידי לאחור ודחף אותי. ראשי הסתחרר. הכול סביבי השחיר, וקרסתי על המדרכה.

חלק ממני לא היה נלהב כל כך לחזור לעצמו. בייחוד כשהראייה שלי התבהרה, וקלטתי שידי ריקות. הטלפון שלי, הארנק שלי, רישיון הנהיגה, כסף מזומן – מאתיים דולר שהייתי חייבת לבעל הבית, לעזאזל – הכול הלך.

קמתי על רגלי מהמדרכה המלוכלכת. עקב הנעל הזולה שלי נשבר בזמן שנפלתי, והרמתי אותו בעודי מתרוממת. כשקלטתי את הצללית הנמלטת של השודד שלי במרחק עם התיק שלי בין ידי, נופפתי לעברו בעקב העץ ועשיתי משהו לגמרי לא אופייני לי. לראשונה זה שנים קיללתי בקול רם.

“טוב? אתה יודע מה? פאק יו!”

גרוני צרב מרוב צרחות בזמן שצלעתי לעבר “מקויס”. לא היה כל טעם לבכות, למרות שדווקא די ריחמתי על עצמי, על כך ששדדו אותי ופיטרו אותי באותו היום. כן, בפירוש התכוונתי לגנוב כמה שוטים הערב, כשהבוס שלי לא יסתכל.

הגעתי ל“מקויס” באיחור של עשרים דקות. שביב הנחמה היחיד היה שהבעלים הרגזני של המקום לא נמצא שם, כלומר התחת שלי היה בטוח מפיטורים בפעם השנייה היום.

רייצ'ל המנהלת היתה חברה. היא ידעה על הקשיים הכלכליים שלי. היא ידעה על רוזי. היא ידעה על הכול.

ברגע שנכנסתי דרך הדלת האחורית ונתקלתי בה במסדרון ליד המטבח, היא עיוותה את פניה והסיטה את שערי מהמצח.

"אני פוסלת סקס קינקי ומתערבת על איזה מהלך מגושם," היא אמרה וירתה לעברי מבט זועף אך אוהד.

נשפתי אוויר ועצמתי את עיני בחוזקה. פקחתי אותן לאט, ממצמצת כדי להרחיק את הדמעות. "שרדו אותי בדרך לכאן. גנבו לי את התיק."

"אוי, מתוקה." רייצ'ל משכה אותי לחיבוק חזק.

מצחי נשמט על כתפה, ופלטתי אנחה. עדיין הייתי נסערת, אבל המגע האנושי עורר בי הרגשה נעימה. מנחמת. כולל הקלה על כך שגרם איננו. זה אומר שיכולתי ללקק את פצעי בשקט, בלי שאצטרך לסבול אותו צועק על כל המלצריות.

"זה הולך ומשתפר, רייץ'. גם פיטרו אותי מחברת הפרסום היום."

לחשתי לתוך השיער האדום כדובדבן שלה.

גופה התקשה כנגד גופי. כשהתרחקנו זו מזו, פניה כבר לא נראו דאוגות, אלא נחרדות. "מילי..." היא נשכה את שפתה. "מה תעשי?" שאלה מצוינת. "אקח עוד משמרות עד שאתאפס על עצמי ואמצא

עוד עבודת בוקר? אשיג איזו עבודה זמנית? אמכור כליה אולי?" האפשרות האחרונה היתה כמובן בדיחה, אבל רשמתי לעצמי במוחי לברר אותה כשאחזור לדירה. רק מתוך סקרנות. כן, בטח.

רייצ'ל שיפשפה את מצחה בכף ידה וסרקה את גופי. תיארתי לעצמי איך אני נראית, אז חיבקתי את גופי והבזקתי לעברה חיוך חלוש. הייתי רזה. רזה יותר מאשר כשהתחלתי לעבוד פה. ושורשי השיער שלי התחילו לבלוט, אם כי הם היו בגוון חום בהיר, כך שזה לא נראה ממש גרוע. המצב הגופני שלי, בייחוד עם העקב השבור והשמלה המוכתמת, הדגיש את הכאוס שבו נמצאתי.

עינייה של רייצ'ל נחו על האגרופ שלי. היא פתחה את אצבעותי מעל העקב שאחזתי בידי ונשמה עמוקות, עוצמת את עיניה. "אני אדביק לך את זה. קחי את הנעליים שבתא שלי ותתחילי לעבוד. ותחייכי חיוך רחב. אלוהים יודע שאת זקוקה לטיפים."

הינהנתי לעברה והרבקתי נשיקה רטובה על לחייה. היא הצילה אותי. לא היה אכפת לי בכלל שהיא פצפונת, נמוכה ממני בכשמונה סנטימטרים, ושהנעליים שלה קטנות בשתי מידות. פניתי לעבר התאים שלנו, לבשתי את המדים שלי – חולצה אדומה צמודה גזורה שחשפה את הבטן, חצאית מיני שחורה וסינר שחור-אדום שהכיתוב "מקויס" מרוח עליו מאחור. זה היה מראה קצת וולגרי, אבל לקוחות הבר היו טיפוסים מוול סטריט, והטיפים היו מצוינים.

דחפתי את דלתות הבר ונכנסתי אל מאחורי הדלפק שלידו היו ערוכים השרפרפים, מתעלמת מהמבטים הצמאים – לא לאלכוהול – שהגברים שלחו לעברי. הייתי בת עשרים ושבע, מן הסתם הגיל המושלם לשוק הבשר של ניו יורק. אבל הייתי עסוקה בהישרדות מכדי לנסות לחפש בן זוג. המדיניות שלי היתה להיות ידידותית כלפי הלקוחות שלי בלי לתת להם עידוד לא הוגן.

"היי, מילי," קיילי בירך אותי מאחורי הבר. היה לו שיער בלונדיני חלק משוך לאחור. הוא למד קולנוע באוניברסיטת ניו יורק, גר בוויילאמסבורג והתלבש כמו וודי אלן. כל דבר כדי להסוות את העובדה שהוא למעשה מדרום קרוליינה.

חייכתי אליו בזמן שקהל הלקוחות ליד השולחנות, גברים ונשים בחליפות, עברו על ההודעות בטלפונים הניידים שלהם והחליפו ביניהם סיפורים על יום העבודה. "ערב עמוס?"

"די בסדר עד עכשיו. אל תכעסי," הוא הזהיר, "אבל די מעוצבנת עלייך שאת שוב מאחרת. כדאי שתלכי לטפל בשולחנות שלך." הוא הניד בראשו לעבר הצד הימני של המסעדה.

די היתה אחת המלצריות שעבדו איתי בימי שישי. לא יכולתי להאשים אותה שהיא כועסת עלי. זאת לא אשמתה שאני מתמודדת עם בעיות אישיות. הינהנתי לעברו והחוויתי באגודל לאישור, אבל הוא כבר שקע שוב בספר שקרא מתחת לבר.

זה לא היה כל כך נורא לעבוד ב"מקויס". הלקוחות שלנו דיברו בשקט, שתו משקאות יקרים, ותמיד השאירו טיפ של חמישה-עשר

אחוזים או יותר. ניענעתי את ירכי לצלילי השיר "Baby It's You" של הסמית', וניגשתי אל השולחן בפינת החדר. הוא היה חשוך ומבודד משאר השולחנות – הנקודה האהובה עלי, מפני שאיכשהו הוא תמיד משך את משאירי הטיפים הגבוהים ביותר.

קראתי לה פינת המזל שלי.

שני גברים ישבו שם, שקועים בשיחה שקטה. שלפתי את התפריטים מתחת לזרועי וחייכתי לעבר ראשיהם המורכנים בניסיון למשוך את תשומת לבם.

"שלום, רבותי, אני מילי ואני אהיה המלצרית שלכם הערב. אפשר להביא לכם משהו בזמן שאתם...?"

הוא. כאן עצרתי. כי ברגע שהגבר עם השיער השחור הפרוע הרים את מבטו, לבי ניתר בחזה ופי קפא.

וישס.

מיצמצתי בעיני בניסיון לפענח את התמונה שמולי. בארון ספנסר היה כאן מולי, ולמרבה הכעס נראה הרבה יותר טוב ממני.

גבוה, הרבה מעל מטר ושמונים, רגליו הארוכות מתוחות לצד אחד, עיניו ונשמתו אפלות, שער העורב הלא ממושמע שלו מסתלסל בצדדים, מכסה את האוזניים המושלמות. עצמות הלחיים הגבוהות – תמיד ורודות, כשעוקץ הקור נגע בהן – לסת מרובעת ואף ישר. הכול בפנים האלה היה מאופק וקר.

רק הסומק בעור החרסינה שלו הזכיר לי שהוא עדיין בשר ודם ולב, ולא מכונה שמתוכנתת להרוס את חיי. הצבע בלחיי אפילו העניק לתוויו העגומים ניצוץ נערי.

לא הייתי מופתעת למראה ההבעה של "אני רוצה לראות אותך מתעסקת איתי" שעדיין היתה טבועה בפניו כמו שיר ישן שהכרתי בעל-פה. וגם לא הייתי מופתעת לראות שבניגוד אלי, הסטייל שלו התבגר עם השנים. ללא רבב, אך גם לא יומרני. הוא לבש ג'ינס בצבע כחול-כהה, חולצה לבנה מכופתרת ובלייזר מחויט, ונעל מוקסינים חומים.

אלגנטי. מאופק. יקר.

שום דבר מפואר, אבל מספיק כדי להזכיר לך שהוא עדיין יותר עשיר מ-99.9% מהאוכלוסייה. תמיד שיניתי נושא כשהורי ניסו לעדכן אותי לגבי כל אחד ואחד מטורדוס סנטוס, והם מעולם לא הזכירו את וישס. לא בשנים האחרונות, בכל מקרה. למיטב ידיעתי, הוא התעורר בכל בוקר כדי לא לעשות כלום חוץ מלהתלבש כמו הבחור העשיר להחריר שהיה.

לא יכולתי להסתכל לתוך עיניו, לא יכולתי אפילו להסתכל לכיוונו. מבטי עבר אל הגבר שישב מולו. הוא היה מבוגר קצת יותר – בתחילת שנות השלושים אולי – בעל שיער בלונדיני סמיך ובחליפה מחויטת להפליא של ברוקר נחוש מוול סטריט.

"משהו לשותות?" חזרתי. גרוני נאטם. כבר לא חייכתי עוד. האם בכלל נשמת?

"בלאק ראשן." הבחור בחליפה השהה את מבטו על קימורי גופי ועצר בקו החזה שלי.

"ואתה?" אמרתי לווישס, מעמידה פנים שאני כותבת את המשקאות שהייתי זוכרת בעל-פה בכל מקרה. ידי הרועדת שירבטה בצורה עיוורת והחטיאה את הפנקס הקטנטן שלי.

"ויסקי. נקי." הטון של וישס היה אדיש, עיניו מתות כשהסתכל על העט שלי. לא עלי.

מרוחקות. קרות. חסרות הבעה.

שום דבר לא השתנה.

הסתובבתי וצעדתי בחזרה אל הבר בנעליים ההדוקות מדי שלי. הנחתי את ההזמנה לפני קייל.

אולי הוא לא זיהה אותי. אחרי הכול, מדוע שיזהה? עברו עשר שנים. ואני גרתי באחווה של משפחת ספנסר רק בשנה האחרונה שלי בתיכון.

נקשתי על שפת הבר בעט הלעוס שלי. קייל רטן כששמע שהבחור בחליפה הזמין בלאק ראשן, הוא שנה להכין קוקטיילים. התמהמהתי בפרצוף חמוץ מאחורי כתפו, מגניבה מבט נוסף לעבר הבחור שפעם נהג לנפץ את לבי.

הוא נראה טוב. שרירי, חטוב, גברי. עשר השנים האחרונות כנראה היו נחמדות אליו יותר מאשר אלי. תהיתי אם הוא רק עובר במנהטן בנסיעת עסקים או שהוא גר כאן. איכשהו חשבתי שהייתי יודעת אילו הוא חי בניו יורק. אבל בעצם רוזי והורי ידעו שלא כדאי לחלוק איתי שום מידע על ההוטהולס.

לא, ויש נמצא כאן רק לצורך עסקים, החלטתי.

יופי. שנאתי אותו כל כך שכאב לי לנשום כשהסתכלתי עליו.

"המשקאות מוכנים", קייל אמר מאחורי.

הסתובבתי אל הבר. הנחתי את המשקאות על מגש, לקחתי נשימה עמוקה והתחלתי להתקדם לעבר השולחן שלו. ברכי רעדו למחשבה איך אני נראית בתלבושת החושפנית הקטנטנה הזאת. חולצה במראה זול ונעליים קטנות עלי בשתי מידות.

הבושה גרמה לי להזדקף ולהדביק חיוך ענקי על פני. אולי טוב שהוא לא זכר מי אני. אין שום צורך שידע לאן התגלגלתי כמלצרית חסרת כול, שחיה על קורנפלקס והמבורגר עם גבינה של מקדונלד'ס. "בלאק רָאשן, ויסקי נקי." הנחתי את המפיות האדומות על השולחן השחור העגול, ועליהן את המשקאות שלהם. עיני סטו לעבר ידו השמאלית של וישס בחיפוש אחר טבעת נישואים מזהב. לא ראיתי אחת כזו.

"עוד משהו?" חיבקתי את המגש שלי והצמדתי אותו אל תחתית

בטני, מעלה על פני את חיוך העבודה שלי.

"לא, תודה," אמר הבחור בחליפה בקוצר רוח. וישס לא טרח אפילו לזכות אותי במבט. הם הרכינו את ראשיהם שוב אל השיחה השקטה שניהלו.

המשכתי בדרכי, שולחת לעברו מבטים מאחורי כתפי ומרגישה את הדופק פועם בכל גופי. המפגש שלנו היה מין נפילת מתח, אבל זה לטובה. לא היינו חברים ותיקים ואפילו לא מכרים.

למעשה, המשמעות שלי בעיניו היתה כל כך קלושה, שבשלב זה לא היינו אפילו אויבים.

התמקדתי בשאר השולחנות שלי. צחקתי מהבדיחות הלא

מצחיקות של הלקוחות שלי, ושתיתי שני שוטים שקייל העביר לי על הבר כשהלקוחות שלי לא הסתכלו. עיני הבוגדניות המשיכו לנדוד לעבר שולחנו של וישס. לסתו היתה מהודקת בזמן שדיבר עם בן הלוויה שלו. וישס לא נראה שמח.

הנחתי את המרפק על הבר והסתכלתי עליהם בעיון.

בארון "וישס" ספנסר. תמיד מספק את ההצגה הכי טובה בעיר. הסתכלתי עליו מחליק ערימת ניירות עבה על השולחן, מצביע על הרף הראשון באצבע, נשען לאחור בכיסאו ובוהה בגבר שמולו, כשעיניו מכריזות על ניצחון. הבחור בחליפה האדים והטיח אגרוף בשולחן. הוא חטף את הניירות ואחז אותם בידו בחוזקה בעודו מדפדף בהם ויורק בזמן שדיבר. הניירות התקמטו. קור הרוח של וישס נותר בעינו.

כן. הוא נשאר רגוע וקר רוח בעודו רוכן לפנים ואמר משהו שלא הצלחתי לפענח. ככל שהבחור הבלונדיני נעשה נסער ומרוגז, כך וישס נראה אדיש ומשועשע יותר.

בנקודה מסוימת הבחור בחליפה זרק את ידיו באוויר ואמר משהו נלהב, פניו אפלות כמו סלק כבוש. אז פניו של וישס אורו לפתע, והוא הניח מרפק אחד על השולחן וגרר את אצבעו לאורך מה שהיה ודאי נקודה ספציפית בגיבוב הדברים שהופיע בעמוד הראשון במסמך. שפתיו היו דקות כשאמר משהו לגבר שישב מולו, אבל הגבר בחליפה נראה כעומד להתעלף.

הלב שלי הלם חזק בטירוף ופי התייבש. אלוהים אדירים, הוא מאיים עליו, וכצפוי – הוא לא מתבייש בכך כלל.

"מילי, צאי להפסקה של חמש." די טפחה על ישבני מאחורי באותו הרגע. קפצתי במקומי בהפתעה. היא חזרה מהפסקת הסיגריה שלה, ועכשיו הגיע תורי לצאת להפסקה.

לא עישנתי, אבל בדרך כלל השתמשתי בפרק הזמן הזה כדי לדבר עם רוזי בטלפון הנייד. הלילה לא התכוונתי לעשות את זה, אבל שמחתי שדי שכחה שאיחרתי למשמרת.

"תודה." אמרתי והלכתי לעבר השירותים. הייתי צריכה לשטוף

פנים ולהזכיר לעצמי שהיום כמעט הגיע לסופו. עברתי על פני הכיורים ונעלמתי לתוך אחד התאים. שם נשענתי על הדלת ונשמתי נשימות ארוכות וקבועות.

לא ידעתי אפילו מה יגרום לי להרגיש טוב יותר. לקבל בחזרה את משרת העוזרת האישית שלי? לא. מעולם לא אהבתי אותה בכלל. רואה החשבון שעברתי בשבילו בסוכנות הפרסום היה תביעה להטרדה מינית מהלכת שרק חיכתה להתגשם. שווישס יזהה אותי? זה רק יגרום לי להרגיש מבולבלת ונבוכה יותר. שווישס יעזוב את המקום? הייתי מסוקרנת מדי לגביו מכדי לרצות שהוא ילך.

יצאתי מתא השירותים ועמדתי להתזו מעט מים על הפנים ליד הכיור, כשהדלת נפתחה לפתע, והוא נכנס פנימה לתוך השירותים. הוא. נכנס. פנימה. לתוך. השירותים.

לא פחדתי. גם אחרי כל מה שקרה, ידעתי שהוא לא יפגע בי. לא באופן פיזי, בכל מקרה. אבל הייתי מאוימת, ושנאתי את המראה שלי עכשיו של מלצרית במזללה בזמן שהוא... היתה לו הילה סביבו. כשהוא נכנס אל תוך חדר, קטן וחדגוני ככל שיהיה, יכולת להרגיש את העושר שלו. הסטטוס שלו. העוצמה שלו.

עיניו נחו על ציור קיר של פריחת הדובדבן מאחורי לפני שעצרו בקו פני, והמחשבות שלי התרוצצו. המבט שלו אמר לי שהוא יודע בדיוק מי אני, זאת שציירה את ציור הקיר של פריחת הדובדבן כאן מאחור.

הוא זכר אותי.

את מה שהוא עשה לי.

הוא זכר הכול.

עיניו הצטלבו בעיני, ובטני התהפכה. הלב שלי נרעד בחזה, ורחף בהול למלא את השתיקה המביכה השתלט עלי באחת.

"באָת לַכאַן בשביל לבקש מחילה?" המילים יצאו מפי לפני שהספקתי לבלוע אותן.

וישס ציחק בקול קודר, כאילו הרעיון עצמו פשוט אבסורדי. הוא לא עשה אף צעד, אך הרגשתי את מגעו בכל עבר.

"את נראית נורא," הוא אמר בענייניות והביט בשיער שלי. הראסטות שלי היו סתורות על פני, וחבורה איומה ביצבצה במצחי. "נעים לראות גם אותך." נשענתי בגבי על הקיר, ידי נצמדות אל האריחים הקרים מתחת לציור הקיר בחיפוש אחר הקלה לאש שהוא הצית בתוכי ברגע שכף רגלו דרכה פה. "אני רואה שסיימת בהצלחה את לימודי הבריונות, ומקץ עשור הפכת לרוודן."

הוא צחק, צחוק עמוק שהידהד כנגד עצמותי. עצמתי את עיני ופקחתי אותן, גומעת את כל כולו. השנה שבה הוא התנהג כלפי בשנאה חיסנה גם אותי. כבר מזמן הפסקתי להתרגש מזה שהבריחה היא עלי.

החיוך שלו נעלם באחת והתחלף בהבעת זעף. "מה את עושה פה, הלפ?"

הוא צעד לפנים אבל עצר כשהנפתי את ידי באוויר ובלמתי אותו. תהיתי למה עשיתי את זה. אולי מפני שכאב לי כל כך לחשוב שהוא רואה אותי ככה. חסרת אונים. עירומה למחצה. ענייה ואבודה וקטנה בעיר הגדולה הזאת, שלעסה אותך וירקה את השאריות ברגע שהתקוות שלך מתו. הרגשתי את הנעליים הקטנות וחסרות המשמעות שהוא הכניס אותי לתוכן כל השנים האלה. הפכתי לקלפ, העוזרת.

"אני עובדת כאן." אמרתי לבסוף. זה לא ברור?

הוא נע לעברי שוב, תנוחת גופו קלילה ונינוחה. הפעם הזרקפתי במקומי וזקרתי את הסנטר. משב קל של הניחוח שלו – חריף, גשמי, נקי, גברי – מילא את אפי. שאפתי אותו לקרבי ונרעדתי. תמיד היתה לו ההשפעה הזאת עלי. ותמיד תיעבתי את עצמי על כך.

"בפעם האחרונה ששמעתי, עבדת על תואר באמנויות יפות." הוא קימר את הגבה העבה השטנית שלו, כאילו התכוון לשאול, מה השתבש?

הכול, חשבתי במרירות. הכול השתבש.

"לא שזה עניינך בכלל, אבל כן הוצאתי תואר." התרחקתי מהקיר וחלפתי על פניו כדי לשטוף ידיים. הוא עקב אחרי בעיניו. "דבר שנקרא החיים נתקע בתוכניות שלי, ולא היו לי המותרות האלה,

לטפס במעלה הסולם למשכורת של מתמחה באמנות, אז אני עובדת בתור עוזרת אישית. זה לפחות מה שעשיתי עד לפני שלוש שעות בערך כשפיטרו אותי. חשבתי שהיום שלי מספיק גרוע כשנכנסתי לכאן, אבל..." עיני חלפו על גופו – "מובן שהיקום החליט להפוך אותך לאסון גמור."

לא ידעתי למה אני מספרת לו את כל זה. לא ידעתי למה אני מדברת איתו בכלל. הייתי צריכה לצרוח או לצאת מהשירותים בסערה אחרי מה שהוא עשה לי לפני שנים. לקרוא למאבטח שלנו ולהעיק אותו משם לכל הרוחות. אבל ככל שלא רציתי להודות בזה, לא שנאתי אותו כמו שקרוב לוודאי הייתי צריכה לשנוא אותו. חלק קטן ועצוב בי ידע שהוא לא האשם במצב הנוכחי שלי. הבחירות היו כולן שלי. אני הצעתי את המיטה הזאת. ועכשיו עלי לשכב בה, גם אם היא מלאה פשפשים.

הוא תחב יד אחת לתוך הכיס שלו, ובידו השנייה פרע את השיער הסורר שלו – שהיה עכשיו מושלם אף יותר, כל כולו גברי. הפניתי את מבטי הצדה ותהיתי איך הוא בילה את העשור האחרון. מה הוא עושה לפרנסתו. האם יש לו חברה או אישה ואולי אפילו כמה ילדים. תמיד הקפדתי לא לשאול ולא להקשיב, אבל עכשיו כשהוא עמד שם מולי, הסקרנות פשוט הרגה אותי. אבל לא שאלתי.

"שיהיו לך חיים יפים, וישם," אמרתי, סגרתי את הברז וצעדתי לעבר הדלת.

הוא לפת את המרפק שלי ומשך אותי לכיוונו. פרץ של פאניקה נרגשת חצה את כל גופי. לא היה שום טעם לנער אותו מעלי – הוא היה כפול ממני בגודלו.

"את צריכה עזרה, הָלֵפּ?" הוא לחש אל פני.

שנאתי את עצמי על שעניתי לטון הגס שלו כפי שעניתי, גם אחרי כל הזמן הזה. נמלאתי עור ברווז, וגל חום הצליף בחזי. נשמתי בכבדות, אבל כך גם הוא.

"גם אם אני צריכה," אמרתי בקול מצפצף, "אז לא ממך."

הוא העלה חיוך זאבי. "אני זה שצריך להחליט על כך," הוא אמר, הרפה מזרועי כאילו היא מלוכלכת ודחק בי לעבר הדלת. "ועדיין לא קיבלתי החלטה."

הסתובבתי ויצאתי מהשירותים, משאירה את אהוב התיכון שלי שהפך ליריב מושבע בחדר השירותים.

שקלתי לבקש מדי שתשרת את השולחן שלהם עד סוף המשמרת – היה ברור למדי שהיא תסכים כשתראה כמה הם מפוצצים בכסף – הגאווה הטיפשית שלי גרמה לי לרצות להימצא שם עד סוף הערב. איכשהו הרגשתי שחשוב להראות לו – ולעצמי – שאני אדישה אליו, למרות שזה היה שקר גמור.

אחרי כשלושה סיבובי משקאות בשעה אחת הגבר בחליפה קם על רגליו. הוא נראה מתוסכל, מעוצבן ומובס, רגשות שהכרתי טוב מדי מהשנה שלי בתיכון. האיש הושיט את ידו אבל וישס לא לחץ אותה וגם לא קם. הוא רק נעץ את מבטו בערימת הניירת שנחה ביניהם ודחק בגבר בחליפה לקחת אותה בלי לומר מילה. הגבר הרים אותה ועזב במהירות את המקום.

מיהרתי להניח את הקבלה על השולחן והסתובבתי לפני שווישס יספיק לדבר איתי שוב. הוא שילם בכרטיס אשראי ונעלם ממה שפעם היתה פינת המזל שלי. כשהרמתי את הקבלה החתומה, ידי רעדו. פחדתי לראות איזה טיפ הוא השאיר לי. מעורר רחמים, אני יודעת. זה לא היה צריך לשנות כלום. אבל זה שינה. מצד אחד, לא רציתי להרגיש כמו מקרה צדקה. ומצד שני, רציתי... לעזאזל, מה רציתי? יהיה אשר יהיה מה שרציתי, כשהרמתי את הקבלה, ידעתי שלא התכוונתי לזה. עיני בערו כשראיתי מה הוא כתב למטה:

בשכיל לקבל את הטיפ שלך, לכי ל-521 איסט על 25.

קומה 32.

– בלאק

פרץ צחוק מטורף נמלט מפי. קימטתי את הפתק לכדור זעיר והטחתי אותו לפח האשפה מאחורי קייל.

"טיפ עלוב?" הוא הרים אלי את מבטו מהספר, מבולבל.

"הוא לא השאיר טיפ." סימנתי לו למזוג לי עוד שוט.

הוא תפס את צוואר הבקבוק של הוודקה. "חתיכת דפוק." הוא, קייל, רציתי לומר לו, אין לך מושג עד כמה.

וְיִשׁוּ

תפניות בעלילה. אני מניח שהן שומרות שיהיה מעניין.
 אשקר אם אגיד ששכחתי לגמרי את אמיליה לה בלאנק. אבל לא
 באמת ציפיתי לראות אותה שוב. כמובן, ידעתי שהיא נמצאת בניו
 יורק. ניו יורק המזוינת, ביתם של מעל שמונה מיליון איש שאינם
 אמיליה לה בלאנק.

הגעתי לעיר לפני שבוע בכוונה לעשות את הדבר האחד והיחיד
 ושום דבר מלבדו – לגרום לאידיוט שפגשתי ב"מקויס" לבטל את
 התביעה שלו נגד החברה שלי. והוא אכן ביטל אותה.

האם אהבתי להפחיד אותו? כן.

האם זה הפך אותי לאדם רע? קרוב לוודאי.

האם זה היה אכפת לי? אפילו לא טיפה.

סרג'ו נכנע, אבל לא מפני שסחטתי את הביצים שלו כל כך חזק
 שילדיו לעתיד זעקו מכאב. הוא עשה את זה מפני ששלפתי טיוטה
 מפורטת של תביעת-נגד שכתבתי בעצמי כל הלילה בזמן הטיסה
 מלוס אנג'לס לניו יורק. והתעליתי על הבן זונה הזה.

לעורכי דין יש פוטנציאל להיות הפושעים הטובים ביותר. זאת

עוברת. הדבר היחיד שהפריד ביני ובין פורע חוק היה ההזדמנות. היו לי המון הזדמנויות כאלה במסגרת החוק.

אבל הַלֵּפ לא היתה ממש רחוקה. הייתי אדם רע, עורך דין טוב, ובמידה מסוימת, כן, עדיין אותו החרא שהפך את השנה האחרונה שלה בתיכון לאומללה.

סרג'ו עמד לבטל את התביעה ולאפשר לנו לשמור את הלקוח שלכאורה "גנבנו" מהחברה שלו. הכול עמד להסתדר. הייתי שותף בחברה שהתמחתה בהשקעות בסיכון גבוה ובמיוזגים. ארבעתנו – טרנט, ג'יימי, דין ואני – הקמנו את חברת האחזקות שלנו, "פיסקל הייטס הולדינגס", לפני שלוש שנים. הם התעסקו בענייני הכספים, ואני הייתי עורך הדין המוביל של החברה.

כמובן, אהבתי מספרים. הם היו בטוחים. הם לא דיברו, לעזאזל. מה יש לא אהוב בהם? אבל אהבתי להתווכח ולעצבן אנשים אפילו יותר.

ועכשיו מצאתי עזרה.

היא לא היתה חלק מהתוכנית, שרק הפכה את ההפתעה למתוקה יותר. היא היתה החוליה החסרה. תעודת ביטוח למקרה שדברים ירדו בחזרה דרומה לטורדוס סנטוס. באתי לכאן לצורך עסקת מיזוג, אבל גם נזקקתי למישהו שיעשה את העבודה המלוכלכת. בתוכנית המקורית רציתי שהפסיכיאטר לשעבר שלי יעזור לי להשיג את המטרה שלי. הוא הכיר את כל הסיפור והיה יכול להעיד נגד האמא החורגת שלי. אבל לעזאזל, להתמודד עם הלפ זה הרבה יותר מתוק.

אני בטח אנפץ את הנשמה התמימה והקטנה שלה לרסיסים. היא לא בענייני נקמה. מעולם לא היתה אכזרית או אנוכית או שום דבר אחר מכל מה שהיה חלק מהותי מהקיום שלי. היא היתה אדיבה, מנומסת, נעימה. היא חייכה לזרים ברחוב – אני מוכן להתערב שהיא עדיין מחייכת, אפילו בניו יורק – ועדיין היה לה שמץ של מבטא דרומי, מסביר פנים ורך, בדיוק כמוה.

קיוויתי שאין לה חבר. לא בשבילי, בשבילו. זה לא שינה הרבה, בין שהיה ובין שלא. אעיף אותו מהתמונה ברגע שכף רגלי תדרוך

ב"מקויס" וארים את מבטי כדי לפגוש בעיני הטווס הכחולות שלה שיבהו בי בחזרה.

היא מושלמת.

מושלמת בשביל התוכניות שלי ומושלמת כדי להעביר את הזמן עד שהן יתגשמו.

רוח רפאים מהעבר שעמדה לעזור לי ללכוד את השדים של ההווה שלי. היתה לה היכולת לעזור, וברור מאליו שהיא במשבר כלכלי. בור שחור שאני יכול לחלץ אותה ממנו, בריאה ושלמה, חוץ מייסורי המצפון שלה.

הייתי מוכן לערב הרבה משאבים כדי לגרום לה להסכים לתוכנית שלי. היא היתה שלי שוב ברגע שראיתי אותה בתלבושת הזעירה שלה. היא רק לא ידעה את זה עדיין.

אמיליה

הלב שלי היה האויב שלי. ידעתי את זה כבר בגיל שבע־עשרה. לכן לא יכולתי להפסיק לחשוב עליו – למרות חוסר התעסוקה שלי – כאשר לפתע נשמע רעם מעל ראשי וגשם החל לרדת.

עברו עשרים וארבע שעות מאז ראיתי אותו, שלוש שעות מאז חשבתי עליו, ושעה ורבע מאז התלבטתי בפעם המאה אם לספר לרוזי על זה או לא.

בבית הורדתי את בגדי הרטובים, החלפתי לבגדים יבשים ורצתי בחזרה לבית המרקחת כי שכחתי לאסוף את התרופות של רוזי. עד שחזרתי הביתה, שוב הייתי רטובה.

פתחתי את שקית הניילון והנחתי הכול על הדלפק בדירת הסטודיו הקטנה שלנו. סירוף להקלת הליחה. ויטמינים. אנטיביוטיקה. פתחתי את כל הפקקים כי רוזי היתה חלשה מכדי לעשות את זה בעצמה. לאחותי היה סיסטיק פיברוזיס. חלק מהמחלות הן שקטות, אבל

סיסטיק פיברוזיס? היא גם בלתי נראית. רוזי הקטנה לא נראתה חולה. אם כבר, היא היתה יותר יפה ממני. היו לנו אותן עיניים, תכולות עם נקודות בצבעי טורקיז וירוק שהסתחררו בקצוות. השפתיים שלנו היו רכות ובשרניות, והשיער באותו גוון של טופי. אבל בשעה שהפנים שלי היו עגולות ובצורת לב, לרוזי היו עצמות לחיים מסותתות כמו של דוגמנית.

ואולם כדי להיות דוגמנית-על, רוזי היתה צריכה לצעוד על מסלולי תצוגה, ובזמן האחרון היא לא הצליחה אפילו להגיע מהדירה שלנו בקומה השלישית אל הרחוב.

היא לא הרגישה חולה כל הזמן. בדרך כלל היא תפקדה כמעט כמו כולם. אבל לפרקי זמן היא היתה ממש חולה. עייפה, חלשה, שברירית. ולפני שלושה שבועות היא חטפה דלקת ריאות.

זאת הפעם השנייה בחצי השנה האחרונה. מזל שהיא בדיוק החליטה לקחת סמסטר הפסקה מהקולג' כדי לנסות להרוויח קצת כסף, אחרת היא היתה נושרת מהלימודים.

"קניתי לך מרק צח." הוצאתי את הקרטון מהשקית כששמעתי אותה זזה במיטה. הנחתי את המרק ליד התרופות שלה והדלקתי את התנור. "איך את מרגישה, שדה קטנה?"

"כמו עלוקה שמוצצת לך את כל הכסף. אני כל כך מצטערת." הקול שלה נשמע מקרקר מרוב עייפות.

במכשיר הטלוויזיה הישן שלנו שודרה התוכנית "חברים". קולות הצחוק המוקלטים הידהדו בין הרהיטים המועטים והקירות הדקים, והפכו את הדירה השמשית שלנו לקצת יותר נסבלת. תהיתי כמה פעמים רוזי יכולה לצפות בזה בלי לצאת מדעתה. היא כבר הכירה את כל הפרקים בעל-פה.

היא התגלגלה מהמזרן, קמה וצעדה לעברי. "איך הלך לך עם חיפוש עבודה?" היא עיסתה את גבי במעגלים ועברה לכתפיים.

שמטתי את ראשי לאחור באנחה ועצמתי עיניים בחוזה כל כך נעים. כבר לא יכולתי לחכות לקפוץ אל הפוטון הזוגי שלנו ולצפות בטלוויזיה מתחת לשמיכות עם אחותי.

"חברות כוח האדם מפוצצות, ואף אחד לא שוכר עובדים כל כך קרוב לחג המולד. העבודות הרלוונטיות כבר מזמן נחטפו. אבל הצד החיובי הוא שההרואין-שיק אולי יחזור לאופנה, אז לפחות זה לטובתנו." נשפתי אוויר. "אני מניחה שמה שאני מנסה לומר זה שהכסף הולך להיות קצת דחוק החודש."

הכול השתתק סביבנו, ושמעתי רק את הנשימות המאומצות שלה. היא טפחה בידה על פיה והשתנקה. "אוי, שיט." כן. רוזי ממש לא היתה יפהיפה דרומית עדינה.

"אנחנו יכולות להחזיק מעמד עד סוף דצמבר? אני בטוחה שאעמוד חזרה על הרגליים בקרוב. עד ינואר שתינו כבר נעבוד."

"עד ינואר כבר בטח נהיה חסרות בית," מילמלתי. הנחתי את הסיר על להבת הגז ועירבבתי את המרק. הצטערתי שאין לי שום דבר להוסיף לו. ירקות, עוף, כל דבר שיוכל לגרום לה להרגיש יותר טוב. שיוכל לגרום לה להרגיש בבית.

"בואי נחזיר את כל התרופות שהבאת עכשיו. אני לא צריכה אותן. אני מרגישה הרבה יותר טוב."

לבי התנפץ לרסיסים. היא בהחלט צריכה אותן. היא זקוקה להן נואשות. האנטיביוטיקה שלה מנעה התפתחות זיהום בריאות ובסינוסים. המשאפים פתחו את דרכי הנשימה שלה. לא רק שאחותי היתה זקוקה לתרופות שלה, היא פשוט לא היתה מסוגלת לנשום בלעדיהן.

"זרקתי את הקבלה," שיקרתי. "חוץ מזה, אני תמיד יכולה לבקש מהם להגדיל את מסגרת האשראי שלי." עוד שקר. אף אחד עם טיפת שכל במוח לא ייתן לי עוד אשראי. גם ככה הייתי שקועה בחובות עד צוואר.

"לא." היא קטעה אותי שוב וסובכה אותי כדי שאביט לתוך עיניה. היא תפסה את ידי. ידיה היו כל כך קרות שהתחשק לי לבכות. כנראה נרתעתי לאחור, כי רוזי משכה אותן מיד. "זה רק הדם שלא זורם. אני מרגישה ממש טוב, אני נשבעת לך. תקשיבי לי, מילי. עשית מספיק בשבילי. כבר הקרבת יותר מדי בשבילי. אולי הגיע הזמן שאחזור לגור עם אבא ואמא."

דמעות נקוו בעיניה, אבל היא חייכה אלי. ניענעתי בראשי, לקחתי את שתי ידיה ושיפשפתי אותן כדי לחממן.

”נשארן לך רק עוד שנתיים לסיום התואר כאן. את תצטרכי להתחיל מחדש בקליפורניה, אם תוכלי בכלל למצוא תוכנית בתקציב שלך. תישארי פה. בטודוס סנטוס יש אפס הזדמנויות לאנשים כמונו.”

חוץ מזה, ההורים שלנו היו חסרי כול. גם אנחנו היינו חסרות כול, אבל התמודדתי הרבה יותר טוב מהם עם העול הכלכלי. הייתי צעירה ועדיין הייתי מוכנה להילחם. הורינו היו מבוגרים ותשושים, שני משרתים בני שישים שגרו בקליפורניה, עדיין בדירת המשרתים הטיפשית הזאת באחוזה של משפחת ספנסר.

מרבית הזמן מצבנו לא היה רע כל כך. גם רוזי עבדה, עד שדלקת הריאות הפילה אותה לקרשים. הסתיו הרטוב, הקפוא של ניו יורק גרם לה לחלות יותר, ועכשיו החורף הקדים, ואנחנו פיגרנו בתשלום הגז לחימום. אבל האביב עמד להגיע. ועצי הדובדבן עמדו לפרוח. המצב שלנו עמד להשתפר, פשוט ידעתי את זה.

ועדיין, לספר לה על הפגישה שלי עם וישס פשוט לא בא בחשבון. היא לא צריכה עוד סיבה לדאגה.

”אני צריכה משהו שיסיח את דעתי.” שיפשפתי את פני ושיניתי

נושא.

”ועוד איך.” היא נשכה את שפתה התחתונה, ואז הסתובבה וניגשה

אל כן הציור שלי שעמד בפינת החדר הקטן.

על הכן עמד ציור לא גמור שעבדתי עליו – סופת חול שהתנשאה אל שמים שחורים כדיו. אוצרת אמנות מוויליאמסבורג בשם שרה הזמינה את הציור. היא עבדה פעם ב”סטאצ’י אמנות”, ועדיין ניהלה קשרים הדוקים עם בעלי גלריות בכל רחבי העיר. רציתי להרשים אותה, לקבל דריסת רגל. וגם נזקקתי לכסף כמוכּן.

רוזי ידעה שהציור הרגיע את הנשמה שלי.

היא הוציאה את שפופרות צבעי השמן הלחוצות למחצה, המברשות ומשטחי העץ, מחקה את הרוטינה הרגילה שלי כהכנה לצייר. אחר כך

"Teardrop" היא פנתה אל מערכת הסטריאו הישנה שלנו, שמה את קפה בשתיקה.

כל כך אהבתי את אחותי הקטנה באותו רגע. היא הזכירה לי שההקרכות שעשיתי למענה היו שוות את זה.

ציירתי בזמן שגשם של דצמבר הקר דפק בזעם על החלונות שלנו. רוזי התהפכה על המזרן שלנו ודיברה איתי כאילו היינו בתיכון שוב, מרכלות על אנשים שלמדנו איתם.

"אם יכולת להגשים חלום אחד, איזה חלום זה היה?" היא שאלה ונגעה ברגליה שבפיג'מה בקיר הקר.

"להחזיק גלריה לאמנות," השבתי בלי לחשוב אפילו, וחיוך מטומטם מרוח על פני. "ואת?"

היא משכה את הכרית שאימצה אל חזה. "לקבל את התואר המזוין הזה ולהיות אחות," היא אמרה. "רגע, לעזאזל עם זה. ג'ארד לטו. החלום שלי זה להתחתן עם ג'ארד לטו. אני מוכנה לעשות הכול בשביל ג'ארד לטו, אפילו לחטוף דקירה. ואני לא מדברת על פצע שטוח. אני מדברת על דקירה עמוקה, רצינית, שתריץ אותי לחדר מיון. כלומר, אנחנו נהיה מסוגלים לשלם על זה. ג'ארד גם מרוויח יפה."

ניענעתי בראשי. היא צחקה ודחקה בי לעשות כמוה. אלוהים, רוזי.

ידעתי שחשוב לנצור את הרגעים האלה, לנעול אותם עמוק בתוך הלב ולהיזכר בהם כשהמצב יהיה קשה. כי רגעים כאלה הזכירו לי שחיי היו קשים, אבל לא רעים. ויש הבדל משמעותי בין השניים.

חיים קשים משמעם חיים מלאי מכשולים ורגעים מאתגרים, אבל גם מלאים באנשים שאהבת והיה לך אכפת מהם.

חיים רעים משמעם חיים ריקים. כאלה שאינם בהכרח קשים או מאתגרים, אלא נעדרים אנשים שאתה אוהב ושאכפת לך מהם.

כשסיימתי לצייר, האצבעות שלי היו קהות והגב התחתון כאב מעמידה בתנוחה המוזרה במשך שעות. חלקנו סנדוויץ' גבינה ואכלנו את מרק העוף וצפינו בטלוויזיה בפרק של "חברים" בפעם

המיליון. רוזי מילמלה את כל שורות המחץ בלי להסיר עיניה לרגע מהמסך, ולבסוף נרדמה בזרועותי כשהיא נוחרת ברכות, הריאות שלה מחרחרות לאוויר.

הייתי מבולבלת. עייפה. וקצת רעבה.
אבל מעל לכול מבורכת.

חלפו ארבעה ימים עד שנכנעתי וקניתי טלפון חדש. לא רציתי לבזבז עוד כסף, אבל איך מעסיקים פוטנציאליים יוכלו ליצור איתי קשר? זה לא היה טלפון מהודר אלא פשוט, של נוקיה שלפני עידן הסמארטפונים. אבל יכולתי לסמס בו ולנהל שיחות ואפילו לשחק בכמה משחקים ישנים מבית הספר כמו סנייק.

ביליתי את השבוע האחרון בדפיקה על דלתותיהן של חברות ההשמה במשך היום ועבודה במשמרות ב"מקויס" בלילה. רייצ'ל התחננה בפני המלצריות האחרות שייתנו את המשמרות שלהן כדי שאוכל לשלם שכר דירה, ולמרות שחשתי מבוכה, הייתי בעיקר אסירת תודה.

רוזי לקחה את התרופות שלה, אבל מצבה עדיין החמיר, והדאגה אכלה אותי.

זה בגלל הדירה.

לא היה לנו חמום ראוי בדירת הסטודיו השמשית שלנו, ולפעמים היה קר יותר בפנים מאשר בחוץ. לעתים קרובות מצאתי את עצמי רצה וקופצת במקום כדי להתחמם. לרוזי הקטנה לא היתה האופציה הזאת כי היא תמיד היתה בלי אוויר.

לא ידעתי איך להיחלץ מהבור הכלכלי שחפרתי לעצמי מאז שהצעתי שהיא תבוא לגור איתי. היא רצתה ללמוד בניו יורק, אז ויתרתי באופן זמני על ההתמחות שלי בגלריה לאמנות וקיבלתי משרת עוזרת אישית כדי לפרנס אותנו.
זה היה לפני שנתיים.

תקועה במלכודת, נזקקתי לנס כדי לשרוד עד שרוזי תעמוד שוב על הרגליים.

מחשבותי נדרו אל וישס ולעובדה שהוא לא חזר ל"מקויס". טוב, לפחות יש נסים קטנים שצריך להודות עליהם.

בעיקר שמחתי על כך, אבל דקירת צער אקראית חוררה את לבי מדי פעם כשחשבתי עליו. לא יכולתי להאמין שהוא לא השאיר טיפ. הוא באמת מנוול חסר לב.

זה היה עוד לילה קר, ואני חזרתי ממשמרת כפולה בבר. אחזתי במעקה הבניין שלנו בזמן שטיפסתי בגרם המדרגות מאבן שהיה שרוי בעלטה. המסדרון למעלה היה חשוך גם הוא, מפני שהבעלים לא טרח להחליף את הנורות השרופות. אך לא יכולתי להתלונן מאחר שפיגרתו כמעט בחודש בתשלום שכר הדירה.

זרועותי היו מושטות לפנים בזמן שגיששתי את דרכי במסדרון. צווחה נמלטה מפי כשאור הירח הוטל לפתע מבעד לחלון הגבוה שלי דלת הדירה שלי. צל גדול נפל מאחורי.

ספריי הפלפל שלי כבר נשלף מהתיק הזול כשלתע הבזיק אור הפנס של הסמארטפון שהצל אחז בידו.

הוא נשען על דלת הדירה שלי, לבוש סוודר כחול מופשל עד המרפקים, מכנסיים שחורים ונעלי עור אלגנטיות חדשות. הוא נראה כמו מודעה של ראלף לורן. אני נראיתי כמו העוזרת שמנקה את סט הצילומים. עצם מראהו גרם לי להזעיף פנים לעברו לפני שהוא בכלל פתח את הפה.

"אני מופתע, הלפ."

הכינוי הקבוע נתן לי עוד סיבה להזעיף פנים. הלפ. עיניו נפלו על ספריי הפלפל, אבל נראה שהוא לא התרגש ממנו. "חשבת שתבואי בשביל הטיפ שלך."

"באמת?" המתח בגופי התפוגג בשעה שמעט מהפחד נשר ממני, אבל לבי המשיך לפמפם בזעם מסיבה אחרת לגמרי. "טוב, הנה טיפ ממני אליך. כשאתה הורס את החיים של מישהו כמו ידך, הבן אדם הזה לא ממש להוט להיות איתך שוב בקשר. בייחוד לא בשביל כסף." וישס נראה אדיש לנימה המרירה שלי. הוא התרחק מדלתי וצעד לעברי מלא ביטחון ונחישות, מזכיר לי שהוא מרגיש הרבה יותר נוח

עם עצמו ממני. כשהוא נעצר, החזה שלו ריפרף על חזי ושלח רטט לרחבי גופי.

התרחקתי הצדה, שילכתי את זרועותי על החזה והרמתי גבה לעברו. "איך מצאת אותי?" שאלתי.

"החברה הקטנה שלך רייצ'ל חושבת שאני הולך לקחת אותך לדייט בהפתעה. היא לא העיפרון הכי מחודד בקלמר, אבל תמיד היתה לך חולשה לבנות פשוטות."

הפניתי את מבטי הצדה, מתרכזת בדלת המהוהה המתקלפת שהובילה אל דירת-קופסת-הגפרורים שלי. "מה אתה עושה פה, וישס?"

"אמרת שאת עוזרת אישית." הוא ענה במשיכת כתפיים קלה.

"ו...?"

"ואני צריך עוזרת אישית."

שמטתי את ראשי לאחור וצחקתי ללא שמץ הומור. הוא באמת חצוף. הצחוק שלי נמוג במהירות. "לך מפה."

הוצאתי את המפתחות שלי מהתיק והפניתי את המפתח לעבר המנעול. הוא הושיט את ידו אל מותני וסובב אותי ללא מאמץ כדי להביט בפני. מגע ידו תפס אותי לא מוכנה. פתאום הרגשתי סחרחורת. נרתעתי לאחור מגופו והתפתלתי לאחור לעבר הדלת, כשהיסטריה מתחילה לגאות בי. המפתחות נשמטו לי, והרמתי אותם. לא אהבתי את הדרך שבה גופי הגיב לאיש הזה. הוא תמיד היה לגמרי לא מסונכרן עם מה שהרגשתי כלפיו.

"תנקבי במחיר שלך." הוא הפטיר, קרוב מדי אל אוזני.

"שלום עולמי, תרופה לסיסטיק פיברוזיס ואיחוד של הווייט סטרייפס," עניתי בחזרה.

הוא לא מיצמץ אפילו. "מאה אלף דולר לשנה." קולו הסתנן לאוזני כמו רעל מתוק, ואני קפאתי במקומי. "אני יודע שאחות שלך חולה. תעבדי בשבילי, הלפ, ולא תצטרכי לחשוב יותר איך את הולכת לשלם על התרופות של רוזי אי-פעם."

מה היה משך השיחה שהוא ניהל עם רייץ', וחשוב מזה, למה?

המשכורת הזאת מדהימה, בייחוד עבור עוזרת אישית. אני אוכל להתפטר מעבודת הלילה שלי ב"מקויס", שלא לדבר על לדאוג לאחותי ולעצמי. אבל הגאווה שלי – הגאווה המטופשת שלי, מפלצת שתבעה את המנה שלה רק כשווישס ישב ליד שולחן האוכל – תלשה את המיקרופון ודאגה לדבר בשמי.

"לא, סיננתי לעברו.

"לא?" הוא הטה את ראשו הצדה כאילו לא שמע אותי נכון, ולעזאזל, הוא נראה טוב ככה.

"זאת מילה חדשה בשבילך?" מתחתי את כתפי. "שום סכום כסף לא יוכל להעלים את העובדה שאני שונאת אותך."

"אולי מאה וחמישים אלף דולר יוכלו", הוא אמר בלי למצמץ.

יש לו בעיית שמיעה?

עיניו היו כחולות כהות כל כך, שהן נצצו כמו אבני ספיר. הוא חשב שזה משא ומתן. הוא טעה.

"לא מדובר בכסף, וישס." שיני חרקו אלה באלה. "אתה רוצה את זה בשפה אחרת? אני יכולה לכתוב לך את זה או אפילו לרקוד לך את זה."

פיו התעוות למשהו דמוי חיוך. "שכחתי איזה כיף זה להרגיז אותך. אני מוסיף גם דירה במרחק הליכה מהעבודה. מרוהטת לחלוטין ומשולמת לחלוטין לכל אורך תקופת ההעסקה שלך."

הרגשתי איך הדם זורם בין אוזני. "וישס!" האם זה יהיה יותר מדי להחטיף לו אגרוף?

"ואחות זמינה לקריאה עבור רוזי. עשרים וארבע שעות ביממה, לעזאזל. זאת ההצעה הסופית שלי." הלסת שלו התקשחה.

עמדנו זה מול זה כמו שני לוחמים שעומדים להוריד את חרבותיהם, וגוש תפס את גרוני. לעזאזל, כמה רציתי להסכים לעסקה. ולמה זה הופך אותי? לחלשה? לא מוסרית? או רק מטורפת? קרוב לוודאי כל השלושה.

האיש הזה גירש אותי מקליפורניה והוציא אותי מדעתי. עכשיו הוא להוט לשכור אותי. ולפלוס את דרכו בכוח בחזרה אל חיי. זה

לא הגיוני. הוא לא חבר. הוא לא רוצה לעזור לי. מעל ההצעה שלו התנוססו מיליון דגלים אדומים.

ניסיתי להכניס שוב את המפתח לחור המנעול, אבל לא הצלחתי למצוא אותו בחשכה. זה הזכיר לי את חשבון החשמל שיש לשלם. שלושה חשבונות, האמת. כף, כף, כף.

"איפה המלכוד?" שאלתי כשהסתובבתי להביט בו, מגדרת את מצחי בתסכול.

הוא ריפרף במפרקי אצבעותיו על פני עצמות לחייו, ושעשוע ריקד בעיניו. "אוי, הלפ, למה תמיד חייב להיות מלכוד?"

"כי זה אתה." ידעתי שנשמעתי מרירה. ולא היה אכפת לי.

"אולי זה יכלול כמה משימות שלא יהיו כתובות בחוזה שלך. אבל שום דבר מלוכלך מדי."

הרמתי גבה. זה לא נשמע מרגיע מאוד.

הוא תפס מיד את ההיסוס שלי. "גם לא משהו מיני. תשמחי לדעת

שאני עדיין רואה יותר ישבנים מאשר פרוקטולוג. חינם."

מסיבה מטופשת כלשהי לבי ניתר כשהקשבתי בין השורות. וישס

רווק. אין לו חברה, הוא עדיין נהנה מרומנים חסרי משמעות. וישס

היה גבר גאה מכדי לבגוד, אמנם חתיכת מניאק, אבל למרות הכול

נאמן.

"ולמה אני?" שאלתי.

"מה זה משנה, לעזאזל?"

"זה משנה לי." אמרתי במאמץ אחרון לסגת מהעסקה הזאת. "וגם

מפני שאני עוזרת אישית נוראה. איזמה. פעם שלחתי לפגישה את

רואה החשבון שעברתי איתו עם תיק של חברה אחרת, וכמעט הזמנתי

לאשתו טיסה לסנט פטרסבורג ברוסיה במקום לסנט פטרסבורג

בפלורידה. תודה לאל על הקודים של נמלי התעופה." מילמלתי.

"היית עושה לה טובה ענקית. פלורידה מבאסת לגמרי," הוא אמר

והוסיף, "ותלבושת החשפנית שלך אולי גרמה לי להרגיש קצת אשם."

שקרן, חשבתי במרירות. למרות שזה היה הולם כל כך שהוא ימצא

אותי כאן. במרחק אזהרת פינוי אחת מהדירה שלי. ויציע לי את הדבר

היחיד שלא יכולתי לסרב לו, כשהוא מנופף שוב בביטחון שלי ושל המשפחה שלי.

"אני לא רוצה לעבוד בשבילך." נשמעתי כמו תקליט שבור.
 "למזלי הרב, אין לך ברירה. כשהמציאות מחליטה בשבילך, קל יותר לקבל את הגורל. הטיפ שלך..." הוא תחב יד אחת לכיס מכנסיו והוציא פיסת נייר מקופלת, "חכמה לך. בפעם הבאה שמבקשים ממך לעשות משהו, תעשי אותו בזמן. סבלנות היא לא אחת מהמעלות שלי."

"מה זה?" שאלתי בלי הבעה. בעודי מסתכלת עליו בחשדנות, לקחתי את הנייר מבין אצבעותיו הארוכות והצצתי בו. הדופק שלי הלם בפראות.

זה היה צ'ק.

על סך 10,000 דולר.

אלוהים היקר וכל הצוות שלו.

"תראי בזה מקדמה לחודש." הוא השפיל את מבטו ובחן את הצ'ק יחד איתי. כתפו ריפרפה על כתפי, ודחף חמים עלה בחזי. "מאחר שהסכמנו על מאה וחמישים אלף, הסכום אחרי המסים יתאון כשתתחילי לעבוד בשבילי."

"אני לא זוכרת שהסכמתי לכולם." מחיתי, אבל אפילו אני לא האמנתי לעצמי בשלב הזה.

לקחתי על עצמי כל כך הרבה חובות וחייתי על ארוחה אחת ביום. אפילו לא גדולה. הייתי במלחמה עם עצמי, אבל עמוק בתוכי ידעתי שהכסף הזה הולך לנצח הפעם. זאת לא היתה תאוה. זאת היתה הישרדות. לא יכולתי להרשות לעצמי גאוה. והגאוה שלי, בניגוד לכסף, לא היתה מסוגלת להאכיל אותי, לשלם על התרופות של רוזי, ולוודא שהחשמל עדיין יהיה מחובר אצלנו בחודש הבא.

וישם הושיט את ידו אל לחיי והסיט קווצת שיער מעיני, גופו כה קרוב אל גופי שהרגשתי את חומו. זה החזיר אותי מיד אל הלילה שבו התנשקנו לפני כל השנים האלה. לא זכרתי את הרגע בחיבה יתרה.

"את סומכת עלי לגבי החיים שלך?" קולו היה כמו קטיפה שחורה, ליטף אותי במקומות שהוא ממש לא היה אמור להגיע אליהם. "לא." השבתי בכנות ועצמתי עיניים. הלוואי שמישהו אחר היה גורם לי להרגיש מה שהרגשתי עכשיו.

לוהטת.

מגורה.

משתוקקת.

נחשקת.

כל אחד אחר מלבדו.

"את סומכת עלי לגבי החיים שלי?" הוא שאל.

הבחור היה חכם. לא, "חכם" זה לשון המעטה. יותר כמו גאון. הוא היה ערמומי ואינטליגנטי ותמיד צעד אחד לפני כולם. ודאג לכסות את התחת שלו. ידעתי את זה למרות שגרנו קרוב רק בשנה האחרונה שלי בתיכון. בחודשים האלה ראיתי אותו נחלץ מכל כך הרבה צרות. מפריצה למחשבים של המורים כדי להוריד טופסי בחינות ולמכור אותם לסטודנטים נואשים במחיר הזוי, ועד שריפת המסעדה במרינה של טודוס סנטוס.

אבל כבר לא היינו ילדים. היינו אנשים בוגרים עכשיו, והתוצאות כבדות יותר.

הינהנתי בראשי.

"תבואי לעבודה מחר בשמונה וחצי בדיוק, הלפ. לכתובת שנתתי לך כבר. ואל תגרמי לי להתחרט על הנדיבות שלי."

הרגשתי משב רוח קל עובר לידי כשהוא הסתובב ויצא מהמסדרון, שקט כמו רוח רפאים. שמעתי את דלת הבניין שלי נטרקת בתחתית המדרגות, ואז פקחתי עיניים.

טוב שזכרתי בעל-פה את הכתובת שהוא שירכט כ"טיפ" שלי לכאורה. איכשהו חקקתי אותה בזיכרון, כמו כל שאר הפרטים לגביו. מנגנון ברירת המחדל שלי עם וישס היה לאסוף עליו כל מה שאפשר. ועכשיו, כפי הנראה, היתה לי משרה חדשה לעבוד בה לצדו. פתחתי את הדלת ומצאתי את רוזי ישנה. חשתי הקלה מכך

שהתרופות איפשרו לה לישון בתוך כל ההמולה שהקמנו במסדרון. בו
ברגע החלטתי שזאת הבחירה הנכונה שעלי לעשות.
זה רק היה עוד רגע אחד של ספר מתמטיקה גנוב.
הייתי צריכה להתכופף בהכנעה ולספוג את המכה של הזאב הגדול
והרע הזה, ואז לצאת מהסיטואציה עם כל מה שאני צריכה. אבל הפעם
עמדתי להיות זאת שעוזבת בתנאים שלי, לא שלו.
זאת היתה ההבטחה שלי לעצמי.
והתפללתי לאלוהים שאוכל לקיים אותה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן